

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

contro l'autorité

ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΥ ΣΤΕΚΙΟΥ ΑΣΟΕΕ

ΤΕΥΧΟΣ 2

ΑΝΟΙΞΗ 2006

Το παρόν έντυπο αποτελεί προϊόν συλλογικής προσπάθειας των ανθρώπων που συμμετέχουν στη συνέλευση του ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΥ ΣΤΕΚΙΟΥ ΑΣΘΕΕ και διαδραματίζει το ρόλο ενός ακόμη μέσου, ενός μικρού εργαλείου στην ολότητα που ανήκει, του συνολικού οράματος για την κοινωνική απελευθέρωση, την ισότητα μεταξύ των ανθρώπων, την αυτοοργάνωση της κοινωνίας, την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας. Φοιλεί το όνομά του (ΠΡΩΘΟΚΑΤΣΙΑ) σε ένα έντυπο μιας συλλογικότητας που δραστηριοποιούταν στην ΑΣΘΕΕ τη δεκαετία του '90 και βαφτίστηκε έτσι απλά και μόνο, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, σαν ένα χωροχρονικό σημείο αναφοράς.

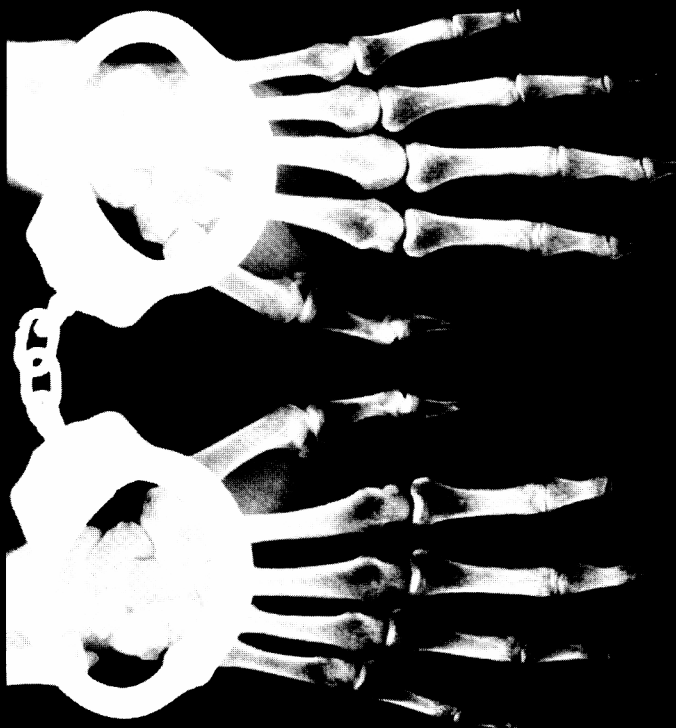
Σε ένα περιβάλλον που τα πάντα γύρω μας θυμίζουν πιστή αντιγραφή των ρόλων που οι θεσμοί και το lifestyle έχουν καθορίσει για εμάς, η ανάγκη για ελεύθερη έκφραση και οικειοποίηση των χώρων που κινούμαστε καθημερινά είναι επιτακτική...

Με αφορμή τη συνέντευξη κάποιων ανθρώπων στο χώρο του πανεπιστημίου με κοινές κάποιες βασικές αρχές, αναλήψεις και στόχους γύρω από το κοινωνικό, πολιτικό και πολιτιστικό φάσμα ξεκίνησαν κάποιες προσπάθειες για την ανάπτυξη της αυτοοργανωμένης δράσης μέσα στη σχολή. Η ανάγκη για έκφραση, αντιληπρόφορση και διάδοση των ελευθεριακών, αντιεξουσιαστικών ιδεών που γενικότερα μας διακατέχουν, μας οδηγούν στην απόφαση της δημιουργίας ενός ανοικτού αυτοδιαχειριζόμενου χώρου μες στο πανεπιστήμιο. Θέλαμε (και θέλουμε) να διαμορφώσουμε την καθημερινότητα με βάση τις επιθυμίες και όχι τις υποχρεώσεις μας.

Το στέκι για εμάς είναι ένα εργαλείο για την διάδοση των ελευθεριακών ιδεών μέσω εντύπων, αυτοοργανωμένων προβολών, συζητήσεων, παρεμβάσεων (και όχι αυτοσκοπός). Είναι ένας χώρος ανοικτός σε όποιον θέλει να συνδιαμορφώσει, να δημιουργήσει και να αντισταθεί μακριά από κομματικές λογικές και εξουσιαστικές συμπεριφορές. Πραγματιώνουμε τη συλλογική δράση σε ένα χώρο που ζούμε καθημερινά σεβόμενοι τη διαφορετικότητα του κάθε ατόμου και τις επιθυμίες του.

Εξάλλου το αίσθημα της ευτυχίας είναι ανατρεπτικό όταν είναι συλλογικό...

Το στέκι είναι ανοικτό καθημερινά 12-4 μμ ενώ κάθε Πέμπτη στις 16:00 πραγματοποιείται ανοικτή συνέλευση. Στο χώρο του στεκιού λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο καθώς και βιβλιοθήκη με αρχείο και έντυπο υλικό.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

- 3 ➡ ΛΗΣΤΕΨΑΝΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ...
- 9 ➡ ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠ'ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ
- 11 ➡ 4 ΑΚΟΜΑ ΚΡΑΤΙΚΕΣ
ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
- 12 ➡ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΜΕΣΩ INTERNET
- 14 ➡ ΟΠΛΟΦΟΡΟΣ ΦΑΣΙΣΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟ
- 16 ➡ Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
- 19 ➡ ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
- 21 ➡ ΤΕΣΤ "ΠΟΛΛΑΠΑΔΩΝ" ΕΠΙΛΟΓΩΝ
- 23 ➡ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΙΟΥ

ΛΗΣΤΕΨΑΝΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ...

«Μεγαλύτερο έγκλημα από τη ληστεία μιας τράπεζας είναι η ίδρυση μιας τράπεζας». Μπέρτολτ Μπρεχτ

Η ληστεία της Εθνικής Τράπεζας στις 16-1-06 στην οδό Σόλωνος και η διαχείρισή της από το κράτος και τα ΜΜΕ, καθώς και όλη η παραφιλολογία που αναπτύχθηκε σχετικά με αυτή, μας ώθησε να καταπαιστούμε με το ζήτημα αυτό. Τα κείμενα και οι αναφορές που ακολουθούν έχουν διπλό στόχο. Απ' τη μια πλευρά να

αναδείξουν τον ρόλο των τραπεζών σαν ένα ακόμα ληστρικό μηχανισμό των κυριάρχων (μαζί με τη φορολογία και τη κλοπή που πραγματοποιείται μέσω της μισθωτής εργασίας) εις βάρος της κοινωνίας και να τον ενοχοποιήσουν. Απ' την άλλη να απενοχοποιήσουν την πρακτική της ληστείας τραπεζών που πραγματοποιείται από συνειδητοποιημένα ή καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας και να προτάξουν έναν λόγο επιθετικό απέναντι στην κυρίαρχη αντίληψη ότι κάθε ληστεία είναι αντικοινωνική, εγκληματική και επικίνδυνη για την κοινωνία, αντίληψη την οποία η άρχουσα τάξη προσπαθεί με κάθε τρόπο να εμψυχήσει στο κοινωνικό σύνολο στοχεύοντας να συναινέσει στην καταστολή της πρακτικής αυτής.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΛΗΣΤΕΙΑΣ

Οι τράπεζες αποτελούν το θεμέλιο λίθο του οικονομικού συστήματος, ενός συστήματος σχεδιασμένου να διαιωνίζει την εκμετάλλευση του ανθρώπου από άλλο άνθρωπο προς όφελος μιας μικρής μερίδας προνομιούχων αφεντικών. Αν η επινόηση του χρήματος έγινε για τη βελτίωση των δομών του συστήματος οικονομικών ανισοτήτων μέσα στην κοινωνία, η δημιουργία των τραπεζών έγινε για την πιο αποτελεσματική διαχείρισή του. Κι αν το κράτος, ως ρυθμιστής της λειτουργίας μιας κοινωνίας, εξασφαλίζει την κοινωνική συνοχή και άρα την παραγωγικότητα των υπηκόων γαλουχώντας τους σε έναν πολιτισμό με εθνικοπατριωτικά φρονήματα, το κεφάλαιο σίγουρα δεν γνωρίζει σύνορα και πατρίδες. Άς πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή...

Οι τράπεζες αποτελούν τον πιο παραδοσιακό και χαρακτηριστικό τύπο ενδιάμεσου χρηματοδοτικού οργανισμού και από πλευράς όγκου κεφαλαίου κατέχουν τη δεσπόζουσα θέση στο όλο σύστημα χρηματοδοτικής διαμεσολάβησης. Ο όρος "τράπεζα" προέρχεται από το "τραπέζι" ("τράπεζα" στα αρχαία ελληνικά) ή τον "πάγκο" (εξού και οι λατινογενείς όροι banca, banc, bank) που χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι "τραπεζίτες" για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους πελάτες τους (ο αισχροκερδής χαρακτήρας των τραπεζών παρατηρείται από τα αρχαία ακόμα χρόνια). Τέτοιες απλές τράπεζες υπήρχαν ήδη στην αρχαία Αθήνα, προσφέροντας κυρίως υπηρεσίες ανταλλαγής διαφόρων νομισμάτων (η ισοτιμία καθοριζόταν από τους ίδιους τους "τραπεζίτες" πραγματικά άνισα) αλλά και πιστώσεις για την χρηματοδότηση του τότε "διεθνούς" εμπορίου (αποκομίζοντας υψηλά κέρδη από τους τόκους). Στην περίοδο της Αναγέννησης εμφανίστηκαν οι πρώτες οργανωμένες τράπεζες (στην Ιταλία και στην Φλάνδρα), καλύπτοντας ένα ευρύτερο φάσμα εργασιών (ληστρικών επιδρομών), προετοιμάζοντας τη σύγχρονη έννοια της τράπεζας ως πιστωτικό ίδρυμα που απευθύνεται σε καταθέτες και επιχειρήσεις.

Σήμερα, χονδρικά, υπάρχουν παγκοσμίως δύο μορφές τραπεζών, η κεντρική και η εμπορική. Η κεντρική τράπεζα που συνήθως ονομάζεται και εθνική βρίσκεται στην κορυφή της πυραμίδας και έχει δύο βασικούς ρόλους: από τη μια πλευρά συμμετέχει στη χάραξη της οικονομικής πολιτικής του κράτους (ή κοινώς στον οικονομικό βανδαλισμό των καταπιεζομένων τάξεων) και έχει σημαντικές αρμοδιότητες στην εκτέλεση της, ιδίως όσον αφορά τη νομισματοπιστωτική και συναλλαγματική πολιτική. Απ' την άλλη πλευρά, έχει ως βασική αποστολή την εποπτεία και το συντονισμό όλου του τραπεζικού συστήματος, καθορίζοντας τους κανόνες λειτουργίας των τραπεζών (σχεδόν πάντα προς όφελος τους).

Σύμφωνα λοιπόν με τα στοιχεία της ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ τα ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ τον μήνα ΜΑΪΟ 2004 αυξήθηκαν κατά 35% σε σχέση με τον Απρίλη 2004. Η εικόνα που έχουμε είναι η εξής:

ΑΠΡΙΛΗΣ 2004	ΜΑΗΣ 2004
Καταναλωτικά Δάνεια:	
10,50 δις €	14,169 δις €

Συνολικό Χρέος Νοικοκυριών:	
106,447 δις €	108,835 δις €

Από τα 14,169 δις ΕΥΡΩ των δανείων αυτών τα 7,75 δις ΕΥΡΩ αφορούν ΧΡΕΗ ΠΙΣΤΩΤΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ (!).

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ: Το ύψος του ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΧΡΕΟΥΣ ΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΩΝ στις ΤΡΑΠΕΖΕΣ για τον Μάη 2004 ήταν 108,8 δις ΕΥΡΩ (!), ποσό που είναι ΡΕΚΟΡ κάθε εποχής.

Η εμπορική τράπεζα διακρίνεται από τις άλλες εξειδικευμένες τράπεζες ή "ειδικούς πιστωτικούς οργανισμούς" (πχ αγροτικές τράπεζες), οι οποίοι περιορίζονται στην αποδοχή ορισμένων μορφών καταθέσεων ή/και στη χορήγηση ορισμένων μορφών δανείων. Αυτή, πάντως, η γενική φύση εμπορική τράπεζα αποτελεί και τον κυρίαρχο τύπο τράπεζας σε όλες τις "ανεπτυγμένες οικονομίες".

Η βασική λειτουργία μιας εμπορικής τράπεζας είναι να "δημιουργεί χρήμα από το μηδέν" (πλασματικό χρήμα) μετατρέποντας τις καταθέσεις σε δάνεια για επενδύσεις, αποκομίζοντας τους τόκους, δημιουργώντας νέες καταθέσεις από τα δάνεια αυτά, δίνοντας νέα δάνεια από τις νέες καταθέσεις για νέες επενδύσεις, αποκομίζοντας νέους τόκους κ.ο.κ. Με τη διαδικασία αυτή και σύμφωνα με την αριστοποιοτική αρχή της μεγιστοποίησης των κερδών, ο οικονομικός σχεδιασμός των τραπεζών επικεντρώνεται στην έννοια του τόκου. Οι τράπεζες δεν είναι τίποτα παραπάνω από διαμεσολαβητές μεταξύ αποταμιεύσεων και επενδύσεων. Συγκεντρώνουν γιγαντιαία κεφάλαια από τις αποταμιεύσεις της κοινωνίας, δίνοντας ως αντάλλαγμα έναν πολύ χαμηλό τόκο, και τα μετασχηματίζουν σε δάνεια που τα παρέχουν για κάθε λογής επένδυση με πολύ υψηλό τόκο. Ο τόκος αυτός είναι τα κέρδη των τραπεζών. Για την "υγιή", λοιπόν, λειτουργία τους (της διαρκούς αύξησης των κερδών τους) οι τράπεζες πρέπει συνεχώς να εφευρίσκουν τρόπους να προσελκύουν τα αντίστοιχα κεφάλαια-αποταμιεύσεις.

Προς το στόχο αυτό έρχεται να συμμαχήσει με τις τράπεζες η παγκόσμια βιομηχανία της εμπορευματοποίησης και της κατανάλωσης. Μια βιομηχανία που ως απώτερο σκοπό έχει τη συνεχή γέννηση πλαστών αναγκών. Με τη βοήθεια του θεάματος, με τον καθημερινό βομβαρδισμό διαφημίσεων στα ΜΜΕ, στους δρόμους, στους χώρους κατανάλωσης και διασκέδασης δεκάδων νέων προϊόντων που έρχονται δήθεν να καλύψουν "νέες ανάγκες", εκατομμύρια άνθρωποι παγκοσμίως πέφτουμε κάθε μέρα θύματα ενός αλόγιστου και αφελούς καταναλωτισμού. Ενός καταναλωτισμού που απαιτεί και τα αντίστοιχα χρηματικά αντίπημα των προϊόντων που αγοράζουμε (φυσικά με κόστος πολύ πάνω από το κόστος παραγωγής τους). Σε αυτό το σημείο ως "δια μαγείας" έρχεται να μας "πατρονάει" η τράπεζα. Πρόθυμη κάθε στιγμή να μας "εξασφαλίσει" οποιοδήποτε χρηματικό ποσό έχουμε ανάγκη παρέχοντας δάνεια. Η αλήθεια είναι πως η επιθετική πολιτική των

τραπεζών στην επέκταση των δανείων στηρίζεται επίσης κι αυτή, και ειδικά τα τελευταία χρόνια, σε μία διαφημιστική-καταναλωτική καμπάνια στην κοινή γνώμη, η οποία υπερτονίζει την ευκολία του δανεισμού και την χρηστικότητα του. Κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τα διαβόητα "διακοποδάνεια", τα δάνεια σπιτιών, τα σπουδαστικά, τα αυτοκινήτου κλπ. τα οποία "ανοίγουν τις πύλες του καταναλωτικού παραδείσου". Ως άμεσο αποτέλεσμα η κατανάλωση αυξάνεται συνεχώς, τα επιχειρηματικά κέρδη αυξάνονται συνεχώς, τα τραπεζικά δάνεια αυξάνονται συνεχώς, ...το ίδιο και τα χρέη.

Τα παρακάτω στοιχεία, που προέρχονται από επίσημες πηγές (Τράπεζα της Ελλάδας και «Τειρεσίας ΑΕ» - εταιρία που ίδρυσαν οι ελληνικές τράπεζες και εξειδικεύεται στη συγκέντρωση και διάθεση πληροφοριών οικονομικής συμπεριφοράς, για επιχειρήσεις και ιδιώτες, μέσω πληροφορικών συστημάτων), αποκαλύπτουν την πηγή αυτών των όψιμων προβληματισμών του τραπεζικού κεφαλαίου:

- Τα καταναλωτικά δάνεια των νοικοκυριών που βρίσκονται στο «κόκκινο» (δηλαδή με καθυστέρηση πάνω από τρεις μήνες) υπολογίζονται σε 1,8 δισ. ευρώ και αντιστοιχούν στο 8,4% του συνόλου της συγκεκριμένης κατηγορίας.
- Τα στεγαστικά δάνεια, που έχουν ανέψει «κόκκινο» φτάνουν σε 2,2 δισ. ευρώ ή στο 5,2% του υπολοίπου της κατηγορίας.
- Το σύνολο των «κόκκινων δανείων» για τα νοικοκυριά (στεγαστικά και καταναλωτικά) φτάνουν ήδη στο αστρονομικό ύψος των 4 δισ. ευρώ.
- Τα επιχειρηματικά δάνεια που οι ίδιες οι τράπεζες θεωρούν «κόκκινα» φτάνουν στο 8% της κατηγορίας και ανέρχονται σε 5,6 δισ. ευρώ.
- Το συνολικό ύψος των δανείων (για νοικοκυριά και επιχειρήσεις) με καθυστέρηση πάνω από 3 μήνες φτάνει στα 9,6 δισ. ευρώ. Μεσοσταθμικά τα δάνεια σε καθυστέρηση φτάνουν περίπου στο 7,5% της μάζας του τραπεζικού δανεισμού. Σύμφωνα με ορισμένες εκτιμήσεις όλα τα παραπάνω ποσά είναι «υποεκτιμημένα». Και αυτό γιατί οι τράπεζες μηχανεύονται διάφορα λογιστικά τρικ, προκειμένου να κρύψουν τα πραγματικά δεδομένα. Αλλωστε η «αναχρηματοδότηση» δανείων, όπως και η μεταφορά υπολοίπων σε νέους λογαριασμούς αποκρύβουν και μεταθέτουν για το μέλλον ένα πολύ σημαντικό μέρος του προβλήματος και της πραγματικής κατάστασης.
- Εξίσου αποκαλυπτικά είναι και τα επίσημα στοιχεία της εταιρίας «Τειρεσίας ΑΕ», για τα «φέσια» από ακάλυπτες επιταγές και απλήρωτες συναλλαγματικές, τα οποία στο 12μηνο Γενάρη - Δεκέμβρη του 2005 «πέταξαν» σε νέα ύψη - ρεκόρ. Οι ακάλυπτες επιταγές εκτοξεύτηκαν σε 1,5 δισ. ευρώ (από 1,02 δισ. ευρώ το 2004) παίρνοντας αύξηση 43%. Οι απλήρωτες συναλλαγματικές του έτους 2005 έφτασαν σε 180,7 εκατ. ευρώ (από 169 εκατ. ευρώ το 2004) με ποσοστό αύξησης 6,9%. Τα συνολικά «φέσια» για το προηγούμενο έτος 2005 διαμορφώθηκαν σε 1,6 δισ. ευρώ, ποσό που αντιστοιχεί σε περισσότερα από 5,3 εκατ. ευρώ τη μέρα. Είναι φανερό πως οι μαύρες λίστες του «Τειρεσία» μακραίνουν καθημερινά με νέα ονόματα δανειοληπτών. Χαρακτηριστικά στην τριετία 2002 - 2005 η αξία των ακάλυπτων επιταγών και απλήρωτων συναλλαγματικών υπερδιπλασιάστηκε (108,8%) και αυτό παρά τα κατευναστικά μέτρα που παίρνουν οι τράπεζες.

Μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας είναι υπερχρεωμένο στις τράπεζες αδυνατώντας να αποπληρώσει τα δάνεια που έχει χρησιμοποιήσει. Ζώντας καθημερινά την τρομοκρατία του να βρεθεί στο δρόμο ή να βγει η περιουσία του σε πλειστηριασμό (ως γνωστό η εγγύηση ενός δανείου είναι η υποθήκη του ακινήτου ή του προϊόντος που επρόκειτο να αγοραστεί). Και δεν είναι μόνο τα προϊόντα 2ης ή 3ης ανάγκης. Υλικά αγαθά 1ης ανάγκης όπως η στέγαση, όπου θα πρέπει να θεωρούνται αυτονότητα για τον κάθε άνθρωπο. Έχουν τόσο υψηλή οικονομική αξία, σκόπιμα διαμορφωμένη πολύ πάνω από το κόστος παραγωγής τους, όπου είναι μαθηματικά αδύνατον να αποκτηθούν απ' τους περισσότερους χωρίς τη λήψη τραπεζικού δανείου.

Με τη διόγκωση της παγκοσμιοποίησης (στην ουσία οι άνθρωποι παραμένουν εγκλωβισμένοι σε τεχνητά σύνορα, οι επιχειρήσεις και οι τράπεζες είναι αυτές που εξαπλώνονται σαν πανούκλα ανά την υφήλιο), ο μονόδρομος που έχουν δημιουργήσει οι τράπεζες, λόγω της δυνατότητας τους για γρήγορη ανεύρεση οικονομικών πόρων, εκτινάζουν κάθε χρόνο τα κέρδη τους στα ύψη, τοποθετώντας τες τόσο ψηλά στην οικονομική ιεραρχία σε βαθμό να ελέγχουν και να κατευθύνουν κυβερνήσεις, να χρηματοδοτούν πολέμους, να καταδικάζουν κοινωνίες στην πείνα και την δυστυχία. Και το τραπεζικό σύστημα είναι καθορίζουν ολοκληρωτικά τις ζωές μας.

Ο 21ος αιώνας, και με την ανάπτυξη του ύπουλου τεχνάσματος που λέγεται μάρκετινγκ, βρίσκει τις τράπεζες να έχουν εισβάλει καθολικά σε κάθε πτυχή της οικονομικής μας ζωής, από την κυκλοφορία των μισθών μέσω του τραπεζικού συστήματος μέχρι και τη χρήση πιστωτικών καρτών (πλαστικό χρήμα) για τις καθημερινές συναλλακτικές μας ανάγκες. Όσο θα προχωράει ο καιρός και με την αναβάθμιση της τεχνολογίας θα είναι όλο και πιο δύσκολο να ξεφύγουμε από τα δίκτυα της τραπεζικής λαίλαπας. Εξάλλου, ένας χρεωμένος άνθρωπος δυσκολεύεται ιδιαίτερα να πολεμήσει, να διεκδικήσει, να παλέψει. Γίνεται ελεγχόμενος και εξαρτημένος από κράτος και κεφάλαιο. Και το τραπεζικό σύστημα είναι σχεδιασμένο γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό...για να προκαλεί χρέη.

Η ΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΝ ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΕΣ ΤΟ 1930 ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Το 1930 δεν έλειπαν από την Αμερική ούτε η ικανή βιομηχανία, ούτε οι γόνιμες γεωργικές εκτάσεις, ούτε οι ικανοί και προθυμοί εργάτες, ούτε οι γεωργοκτηνοτροφικές μονάδες. Υπήρχε ένα υψηλής αποδοτικότητας σύστημα μεταφορών μέσω των σιδηροδρόμων, ένα εκτεταμένο οδικό δίκτυο, όπως κι ένα δίκτυο μεταφορών με πλοία, σε ποτάμια και θάλασσες. Οι επικοινωνίες ανάμεσα στις κοινότητες και τις πολιτείες ήταν οι καλύτερες στον κόσμο και υπήρχαν σε εφαρμογή το τηλέφωνο, το τηλέτυπο, οι ραδιοεπικοινωνίες όπως κι ένα αποτελεσματικό ταχυδρομικό σύστημα. Ο πόλεμος δεν είχε καταστρέψει τις πόλεις, ούτε την επαρχία και οι ασθένειες δεν είχαν αποδυναμώσει τον πληθυσμό, ούτε η πείνα τον είχε υπονομεύσει.

Από τις Η.Π.Α. του 1930 έλειπε μόνο ένα πράγμα: μια επαρκής ποσότητα χρήματος για να λειτουργήσουν σωστά το εμπόριο και η βιομηχανία.

Στις αρχές του 1930 οι τραπεζίτες που κρατούσαν στα χέρια τους τις πιστώσεις και το νέο χρήμα, αρνούσαν με τη μορφή συμβουλίων, να εκδώσουν δάνεια στη βιομηχανία, τα καταστήματα και τις γεωργοκτηνοτροφικές μονάδες. Τα χρέη στα υπάρχοντα δάνεια βρισκόνταν ήδη υπό απαίτηση, με αποτέλεσμα το χρήμα να εξαφανίζεται με ταχύτητα από την κυκλοφορία.

Με την απλή αυτή μέθοδο οι Η.Π.Α. βρέθηκαν σε κατάσταση έλλειψης χρήματος με αποτέλεσμα οι άπληστοι τραπεζίτες να πάρουν στην κατοχή τους εκατοντάδες χιλιάδες επιχειρήσεις, γεωργοκτηνοτροφικές μονάδες και σπίτια. Στο λαό είπαν πως «ο καιρός είναι σκληρός» και πως υπάρχει «έλλειψη χρήματος». Έτσι ο λαός επειδή δεν κατανοούσε πως λειτουργεί το σύστημα, έγινε αντικείμενο μιας άγριας εκμετάλλευσης, και έχασε τα εισοδήματά του, τις οικονομίες του και την περιουσία του.

Ο Β' παγκόσμιος πόλεμος έθεσε τέρμα στην κατάσταση αυτή. Οι ίδιοι τραπεζίτες που στις αρχές του 1930 δεν είχαν να δώσουν δάνεια για την δημιουργία κατοικιών, τροφίμων και ρουχισμού, βρέθηκαν ξαφνικά να έχουν απεριόριστα δισεκατομμύρια, έτοιμα για δανεισμό, ώστε να δημιουργηθούν στρατόπεδα, οπλικά συστήματα και στολές. Ένα έθνος που στα 1934 δεν μπορούσε να παράγει τρόφιμα για το εμπόριο, βρέθηκε ξαφνικά ικανό να παράγει βόμβες για να τις στείλει δωρεάν στην Γερμανία και την Ιαπωνία.

Με την ξαφνική αυτή αύξηση του χρήματος σε κυκλοφορία, ο λαός βρήκε εργασία, οι γεωργοκτηνοτροφικές μονάδες πούλησαν την παραγωγή τους, οι βιομηχανίες άρχισαν να δουλεύουν σε δύο βάρδιες, τα ορυχεία άνοιξαν ξανά και η «μεγάλη ύφεση» έλαβε τέλος!

Η αλήθεια είναι πως η έλλειψη χρήματος που «προκλήθηκε από τους τραπεζίτες» οδήγησε στην ύφεση και η εισόδος νέου χρήματος στην κυκλοφορία την τερμάτισε.

ΤΑ ΚΕΡΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΤΟ 2005

* Αύξηση 114,3% σημείωσαν το 2005 τα καθαρά κέρδη μετά από φόρους και προ δικαιωμάτων μειοψηφίας του ομίλου της Εγγυητίας Τράπεζας και ανήλθαν στα 18,6 εκατ.Ευρώ.

* Τα καθαρά κέρδη της Τράπεζας Πειραιώς για τη χρήση του 2005 αυξήθηκαν κατά 107% στα 263,8 εκατ.Ευρώ.

* Η ΕFG Eurobank ανακοίνωσε αύξηση 47,4% των ενοποιημένων καθαρών κερδών της το 2005, σε ετήσια βάση, στα 501 εκατ.Ευρώ.

* Αύξηση 23% σημείωσαν το 2005 τα καθαρά κέρδη της Alpha Bank που αναλογούν στους μετόχους μετά από φόρους και ανήλθαν σε 502,2 εκατ.Ευρώ έναντι 408,2 εκατ.Ευρώ πέρυσι.

* Αύξηση 100% στα 727,4 εκατ.Ευρώ σημείωσαν τα καθαρά κέρδη της Εθνικής Τράπεζας το 2005.

* Μεγάλη αύξηση σημείωσαν τα οικονομικά αποτελέσματα της Αγροτικής Τράπεζας το 2005 σε σχέση με το 2004. Ειδικότερα τα ενοποιημένα κέρδη μετά από φόρους ανέρχονται σε 145 εκατ.Ευρώ έναντι 71 εκατ.Ευρώ της προηγούμενης περιόδου, παρουσιάζοντας δηλαδή αύξηση κατά 216 εκατ.Ευρώ.

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ο καπιταλισμός χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη της μισθωτής εργασίας, που αποτελεί βασικό και δομικό στοιχείο του, ενώ παρουσιάζεται από την αστική ηθική ως δικαίωμα και ως μέσο ατομικής και κοινωνικής καταξίωσης των ανθρώπων. Ουσιαστικά, όμως, είναι ένας στυγνός εκβιασμός, στον οποίο υπόκειται ο κάθε άνθρωπος. Κι αυτό, διότι, αν θέλεις να επιβιώσεις, θα πρέπει να εργαστείς προς όφελος κάποιου αφεντικού, ειδικά όμως θα μείνεις άνεργος και δε θα έχεις πόρους για να ζήσεις. Η μισθωτή εργασία αποτελεί ουσιαστικά μια συνθήκη διαρκούς εκμετάλλευσης και καταπίεσης του ατόμου, καθώς ολόκληρη η πορεία της ζωής του περιστρέφεται και καθορίζεται βάσει αυτής. Δηλαδή, από την εκπαιδευτική διαδικασία, όπου το άτομο εκπαιδεύεται και εξειδικεύεται για να εργαστεί, και στη συνέχεια, όταν μπαίνει στη μισθωτή εργασία ο περισσότερος χρόνος του σπαταλιέται μέσα στον χώρο εργασίας του, ενώ ο λιγοστός ελεύθερος χρόνος που του απομένει ουσιαστικά αφιερώνεται στην αναπλήρωση δύναμης (τροφή, ύπνος, κατανάλωση, διασκέδαση), για την επιστροφή του ατόμου σ' αυτήν. Απ' όλη αυτή την κατάσταση οι προνομιούχοι ωφελούνται και διαιωνίζουν την επιβολή τους πάνω στην κοινωνία, ενώ οι εργαζόμενοι στην ουσία χάνουν την ζωή τους. Όσο για το μισθοδοτικό σύστημα η εικόνα είναι ξεκάθαρη. Στις χώρες του "δυτικού κόσμου" το μεγαλύτερο ποσοστό των ανθρώπων ζει με μισθούς ιδιαίτερα χαμηλούς που απλά επαρκούν για να καλύψουν τις βασικές και κάποιες δευτερεύουσες ανάγκες ατενίζοντας τα όρια της φτώχειας, ενώ την ίδια ώρα ένας μικρός αριθμός μεγαλοαστικών αφεντικών απολαμβάνει το συντριπτικό μερίδιο του πλούτου που παράγει όλη η υπόλοιπη κοινωνία.

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Η ληστεία κάθε τράπεζας έχει διαφορετικά κίνητρα και βάσει αυτών θα πρέπει κάθε φορά να εξετάζεται. Παραμερίζοντας για λίγο την ιδιαιτερότητα κάθε μεμονωμένης περίπτωσης μια ληστεία προσβλέπει είτε στο ατομικό είτε στο κοινωνικό όφελος.

Όσον αφορά το ατομικό, κατά καιρούς διάφορα κοινωνικά υποκείμενα επιλέγουν τη ληστεία της τράπεζας ως διέξοδο από τον διαρκή εκβιασμό της μισθωτής εργασίας εξασφαλίζοντας τους απαραίτητους οικονομικούς πόρους για την επιβίωσή τους. Η πράξη αυτή είναι απελευθερωτική για το ίδιο το άτομο, καθώς αποδεσμεύεται από τις σχέσεις καταπίεσης, εκμετάλλευσης και δουλείας χωρίς μάλιστα η πράξη αυτή να στηρίζεται στην εκμετάλλευση κάποιου άλλου αδύναμου κομματιού της κοινωνίας. Ιδιαίτερα σε περιπτώσεις όπου η απαλλοτρίωση γίνεται από ανθρώπους που έχουν ανάγκη τα χρήματα, είτε γιατί είναι εξαθλιωμένοι (π.χ περιπτώσεις μεταναστών) είτε γιατί αντιμετωπίζουν προβλήματα υγείας, η πράξη αυτή είναι απόλυτα δίκαιη και κατανοητή. Φυσικά όταν ο ληστής πράττει σύμφωνα

με τις φιλοδοξίες του για άνοδο στην κοινωνική ιεραρχία (για να γίνει ο ίδιος εκμεταλλευτής) ή όταν η ληστεία πραγματοποιείται από οργανώσεις παραοικονομίας (μαφία, οργανώσεις διακίνησης ναρκωτικών, όπλων, γυναικών) που διεκδικούν το δικό τους κομμάτι στην πίτα της εξουσίας, τότε η πράξη αυτή για εμάς είναι εχθρική.

Όσον αφορά το κοινωνικό όφελος, κατά καιρούς αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας επιλέγουν τη ληστεία τράπεζας σαν μια μορφή χρηματοδότησης του αγώνα τους ενάντια στον κόσμο της αδικίας και της ανισότητας. Ουσιαστικά επανοικιοποιούνται ένα μέρος του πλούτου που έχει αποσπάσει η κυριαρχία από την κοινωνία (μέσω της μισθωτής εργασίας, της φορολογίας και του τραπεζικού συστήματος), για να προωθήσουν την υπονόμηση και την ανατροπή της κυριαρχίας. Στην περίπτωση αυτή η ληστεία αποτελεί πράξη αντίστασης, καθώς οι "δράστες" δεν έχουν κίνητρο το ατομικό τους όφελος αλλά την κοινωνική απελευθέρωση.

Υπάρχουν περιπτώσεις ληστείας με κοινωνικά χαρακτηριστικά που σα σκοπό έχουν τη φιλανθρωπία μέσω της οικονομικής ενίσχυσης αδύναμων κοινωνικών κομματιών. Η πράξη αυτή, παρόλο που δεν στοχεύει στη ρίζα του προβλήματος της αδικίας και της καταπίεσης είναι μια πράξη έμπρακτης κοινωνικής αλληλεγγύης, εφόσον συμβάλλει στην δίκαιη ανακατανομή του πλούτου.

Φυσικά σε όλες τις περιπτώσεις ληστείας μεγάλη σημασία έχει η στάση και το ήθος του ληστή κατά τη διάρκεια της πράξης, δηλαδή η μη χρήση τηφλής και άσκοπης βίας. Τέλος, αποτελεί ακατανόητο και τουλάχιστον ηλίθιο για εμάς, όταν κάποιος καταπιεζόμενος επιλέγει με προσωπικό ρίσκο να παρεμποδίσει μια ληστεία τράπεζας τη στιγμή που ο ίδιος βρίσκεται στον πάτο της κοινωνικής και οικονομικής ιεραρχίας. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι υπάρχουν περιπτώσεις ληστειών όπου οι αστυνομικοί δείχνοντας υπερβάλλοντα ζήλο ή μάλλον θέλοντας να κάνουν καλά τη δουλειά τους για την οποία πληρώνονται (να φυλάνε με κίνδυνο τη ζωή τους τα συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών), τραυματίζονται ή ακόμα και σκοτώνονται σε συμπλοκές κατά τη διάρκεια ληστειών. Είναι το αντίτιμο της επιλογής τους να βρίσκονται με το πλευρό των αφεντικών και όχι των καταπιεζομένων...

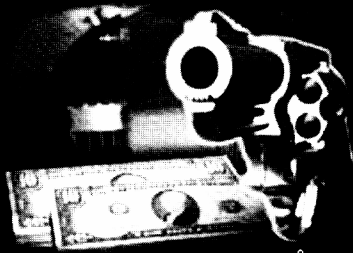
Στις 16-1-06 πραγματοποιήθηκε ένοπλη ληστεία σε υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας στη Σόλωνος. Κατά τη διάρκειά της επενέβη ο φρουρός της τράπεζας και ακολούθησε καταδίωξη και από άλλους αστυνομικούς, πράγμα που προκάλεσε τον τραυματισμό του φρουρού, δύο ληστών (από τους οποίους ο ένας συνελήφθη ενώ ο άλλος κατάφερε να διαφύγει) και ενός λαχειοπώλη.

Με αφορμή το γεγονός αυτό τα ΜΜΕ βρήκαν την ευκαιρία στήνοντας τηλεδικαστήρια να προπαγανδίσουν τη ληστεία, με βάση την ηθική αστική σκέψη, ως πράξη τρομοκρατική, άδικη και απειλητική για το κοινωνικό συμφέρον. Οι δημοσιογράφοι όπως πολύ καλά ξέρουν να κάνουν, διαστρεβλώνοντας τα γεγονότα παρουσίασαν τους απαλλοτριωτές σαν τρομοκράτες και δημόσιο κίνδυνο και τον «ευυπόληπτο» φρουρό (τον πραγματικό υπαίτιο για όποια αιματοχυσία θα ακολουθούσε) σαν ήρωα. Παράλληλα, καλλιεργήθηκε ένα γνώριμο τον τελευταίο καιρό κλίμα τρομοϋστερίας και το θέμα της αναγκαιότητας της ασφάλειας και όλων των μέσων επιτήρησης και καταστολής (κάμερες παρακολούθησης, αυξημένη αστυνόμευση, έλεγχος) ενώ η σχέση του συλληφθέντα με τον αντιεξουσιαστικό χώρο έδωσε άλλη μια ευκαιρία στην κρατική προπαγάνδα για εγκληματικοποίηση - ποινικοποίηση του χώρου αυτού (που σα σκοπό έχει την εκτόνωση των δυναμικών κοινωνικών αγώνων). Στη συνέχεια εξελίχθηκε ένας καταιγισμός κατηγοριών ενάντια ατόμων του φιλικού περιβάλλοντος του συλληφθέντα, κατάσταση την οποία τα ΜΜΕ χειρίστηκαν με μηδαμινό σεβασμό, αποδεικνύοντας έτσι ότι τα media (σαν φερέφωνα του κράτους και των συμφερόντων του) είναι οι μόνοι τρομοκράτες των κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων.

Κατά τη διάρκεια της καταδίωξης οι αστυνομικοί εξαπέλυσαν καταιγισμό από πυρά παρότι βρίσκονταν σε πολυσύχναστο χώρο με αποτέλεσμα ο Γιάννης Δημητράκης να πέσει βαριά τραυματισμένος. Κατά τη σύλληψή του δέχτηκε τη βίαιη επίθεση των αστυνομικών, ενώ στην παραμονή του στο νοσοκομείο, παρά τη σοβαρότητα της κατάστασής του, ανακρίθηκε. Αυτή την στιγμή παραμένει προφυλακιστέος στις φυλακές του Κορυδαλλού αντιμετωπίζοντας βαριές κατηγορίες βάσει του τρομονόμου, ενώ έχουν εκδοθεί εντάλματα σύλληψης για άλλα τέσσερα άτομα τα οποία καταζητούνται.

ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ!

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΛΗΣΤΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΣΟΛΩΝΟΣ**

“Travailleurs de Nuit” – Alexandre Marius Jacob
“Bonnot Gang” – Jules Bonnot

Η ληστεία σαν πράξη –όχι μόνο τράπεζας– έχει εγγενή απελευθερωτικά χαρακτηριστικά, γι' αυτό πολλοί εξεγερμένοι έχουν επιλέξει κατά καιρούς αυτή την πρακτική σαν μορφή πολιτικής δράσης, σαν μέσο εξεύρεσης πόρων για την επιβίωσή τους και την ενίσχυση του αγώνα. Στο σύντομο ιστορικό αφιέρωμα που ακολουθεί θα δούμε την πορεία δύο γαλλικών αναρχικών ομάδων που έδρασαν στις αρχές του 20ου αιώνα και πως παρά το γεγονός ότι είχαν κοινή ιδεολογική αφηρητή –τον αναρχικό ιδιλλεγαλισμό–, η δράση τους και η το τέλος τους ήταν πολύ διαφορετικό.

Η πρώτη ομάδα ήταν οι Travailleurs de Nuit (εργάτες τη νύχτα), που δημιούργησε ο Alexandre Marius Jacob. Ο Jacob –ο οποίος αποτέλεσε και την αφορμή για την δημιουργία του μυθιστορηματικού χαρακτήρα Arsene Lupin– γεννήθηκε στη Γαλλία το 1879 και από μικρή ηλικία αναγκάστηκε να μαρκάρει στα καράβια. Καθώς μεγαλώνει έρχεται σε επαφή με τις ιδέες του αναρχισμού και περνάει πολύ γρήγορα στην άμεση δράση, αφού μια κυριακή εκλογών ανατινάξει τις κάλπες σε μια πόλη κοντά στη Μασσαλία γεγονός που του στοιχίσε ένα εξάμηνο στη φυλακή. Στα 1900 περίπου μαζί με συντρόφους του δημιουργεί τους Travailleurs de nuit, μια σχετικά πασιφιστική ιδιλλεγαλιστική αναρχική ομάδα που ειδικεύονταν στις διαρρήξεις και όχι μόνο. Οι αρχές τους είναι ότι δεν σκοτώνουν, παρά μόνο για να υπερασπιστούν την ζωή τους και την ελευθερία τους από την αστυνομία και ότι κλέβουν μόνο από ανθρώπους οι οποίοι θεωρούνται κοινωνικά παράσιτα όπως αφεντικά, δικαστές, στρατιωτικούς, κληρικούς κλπ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι όταν κάποιο βράδυ μπήκαν σε μια βίλα, αφού ανακάλυψαν ότι ανήκει σε κάποιον γνωστό συγγραφέα, άφησαν ένα σημείωμα που ζητούσαν συγγνώμη και έφυγαν. Επίσης τα χρήματα τα οποία αποκόμιζαν από τις δραστηριότητές τους, χρησιμοποιούνταν κατά ένα μικρό ποσοστό για την διαβίωσή τους και τα υπόλοιπα πήγαιναν στην ενίσχυση του αναρχικού κινήματος και άπορων, πράγμα που τους έκανε ιδιαίτερα αγαπητούς στα λαϊκά στρώματα. Οι μέθοδοι τις οποίες χρησιμοποιούσε η συμμορία χαρακτηρίζονταν από καινοτομία και εφευρετικότητα σε βαθμό που κατάφερναν συχνά να γελοιοποιήσουν την μπουρζουαζία και τις αρχές. Ένα παράδειγμα της εφευρετικότητάς τους είναι η παρακάτω ιστορία για μια ληστεία που διέπραξαν στη Μασσαλία. Ένα πρωί, λοιπόν, ο Jacob και δύο σύντροφοί του, φορώντας καλά ρούχα, μπήκαν στην τράπεζα Monte di Pietà και παριστάνοντας τους ανώτερους αστυνομικούς που ερευνούν για κλεμμένα αντικείμενα ανάμεσα στα ενέχυρα τις τράπεζας, απαλλοτριώνουν τα πολύτιμότερα από αυτά, ενώ παράλληλα οδηγούν το διευθυντή της τράπεζας στο δικαστήριο όπου τον αφήνουν στα χέρια των αρχών κατηγορούμενο για τοκογλυφία.

Οι δραστηριότητές τους διαρκούν 3 χρόνια μέχρι να συλληφθούν. Στο δικαστήριο ο Jacob ομολογεί την συμμετοχή του σε 109 (υπολογίζεται ότι στην πραγματικότητα διέπραξαν πάνω από 150), και βγαίνει ένα λόγο που καθιλώνει δικαστές και ακροατήριο παραδεχόμενος ότι “Ξέρετε ποιος είμαι, ένας εξεγερμένος που ζει από τα χρήματα που έχει απαλλοτριώσει”. Τελικά γλιτώνει την γκιλοτίνα αλλά οδηγείται στα κάτεργα απ' όπου θα ελευθερωθεί 25 χρόνια αργότερα, μετά από έντονο κίνημα αλληλεγγύης.

Στο τέλος της ζωής του άσκησε πολιτική κριτική στον ιδιλλεγαλισμό: “Δεν πιστεύω ότι ο ιδιλλεγαλισμός μπορεί να απελευθερώσει το άτομο μέσα στην παρούσα κοινωνία. Ακόμα και αν καταφέρει να απελευθερωθεί από ορισμένους περιορισμούς χρησιμοποιώντας αυτό το μέσο, η άνιση φύση αυτού του αγώνα θα δημιουργήσει άλλους που θα είναι ακόμα χειρότεροι και στο τέλος θα οδηγηθεί στην απώλεια της ελευθερίας του, της λίγης ελευθερίας που απέκτησε μερικές φορές στη ζωή του. Βασικά ο ιδιλλεγαλισμός σαν πράξη εξέγερσης είναι υπόθεση ταμπεραμέντου μάλλον παρά θεωρία. Γι' αυτό και δεν μπορεί να έχει μια εκπαιδευτική επίδραση πάνω στις εργαζόμενες μάζες ως σύνολο. Εννοώ αξιόλογη εκπαιδευτική επίδραση”.

Η δεύτερη ομάδα, γνωστή και ως συμμορία Bonnot, πήρε το όνομά της από τον Γάλλο ιδιλλεγαλιστή αναρχικό και μηχανικό αυτοκινήτων Jules Bonnot γεννημένο το 1876. Στην ομάδα Bonnot συμμετείχαν κοινοβιακοί αναρχικοί, ληποτάκτες, συνδικαλιστές και παράνομοι. Ξεκίνησαν την δραστηριότητά τους το 1911 οργανώνοντας μια σειρά από ληστείες τραπεζών.

Στη συμμορία Bonnot κυριαρχούσαν πιο αμοραλιστικές και ατομικιστικές τάσεις, με αποτέλεσμα να μην έχουν κανένα πρόβλημα να πυροβολούν στο ψαχνό και να μετατρέπουν ορισμένες από τις ληστείες τους σε λουτρά αίματος με δύματα κυρίως αστυνομικούς, αλλά και υπαλλήλους και αστούς. Χαρακτηριστικό ήταν ότι ο Bonnot δεν ήταν αρχηγός της συμμορίας, αλλά το όνομα αυτό δόθηκε όταν αυτός εισέβαλλε οπλοφόρος στα γραφεία της εφημερίδας Petit Parisien για να διαμαρτυρηθεί για τον τρόπο με τον οποίο κάλυπταν τις ληστείες τους και να δηλώσει “Θα ρίξουμε και την τελευταία σφαίρα μας ενάντια στους ππάτσους, ακόμα κι αν αυτοί δεν έρθουν, εμείς ξέρουμε που θα τους βρούμε”. Όλα τα παραπάνω δημιουργήσαν αρνητικό κλίμα απέναντι στη συμμορία ακόμα και στους κύκλους πολλών αναρχικών της εποχής. Παρ' όλα αυτά η συμμορία Bonnot δεν έμεινε στην ιστορία τόσο για την αγριότητά της όσο για τις καινοτομίες τις οποίες εισήγαγε στην ληστεία τράπεζας, καθώς ήταν οι πρώτοι παγκοσμίως που χρησιμοποίησαν αυτόματα όπλα και αυτοκίνητο στις ληστείες τους, σε μια εποχή που η αστυνομία δεν είχε ακόμα αυτά τα μέσα.

Το τέλος για την συμμορία ήρθε μόλις 6 μήνες (και αρκετές δεκάδες ληστείες) ύστερα από την έναρξη της δράσης τους, όταν η αστυνομία με τη βοήθεια ρουφιάνων εντόπισε το σπίτι που κρύβονταν ο Bonnot. Αυτός έδωσε πολεμική μάχη με τους 500(!) άνδρες της αστυνομίας και του στρατού που είχαν περικυκλώσει το σπίτι, τραυμάτισε αρκετούς και υπέκυψε μόνο όταν ανατίναξαν τον τοίχο του δωματίου που βρίσκονταν και τον γάζωσαν ενώ αυτός βρισκόταν σε ημιλήπθυμη κατάσταση.

ΔΙΚΗ ΑΒΡΑΜΙΔΗ - ΠΟΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ - ΑΘΩΩΣΗ

Την Τετάρτη 12 Απρίλη πραγματοποιήθηκε στο Εφετείο η δίκη του Κώστα Αβραμίδη, κατηγορούμενου για συμμετοχή στην επαναστατική οργάνωση 17 Νοέμβρη. Το μοναδικό στοιχείο με βάση το οποίο παραπέμφθηκε σε δίκη ήταν τα αποτυπώματά του σ' ένα βιβλίο που βρέθηκε, κατά την αντιτρομοκρατική, σ' ένα από τα κρυφήγεται της οργάνωσης, καθώς και διάφορα αρχεία από τον υπολογιστή του με κείμενα προκηρύξεων της 17Ν, που είχαν δημοσιευτεί κατά καιρούς στον τύπο, αλλά και κείμενα σχετικά με ανοιχτές, δημόσιες εκδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους εμπλεκόμενους στην υπόθεση. Τελικά, ο Κώστας Αβραμίδης κρίθηκε από το δικαστήριο αθώος ύστερα από δύο χρόνια δικαστικής ομηρίας, διωκόμενος από την δημοκρατία για τα πολιτικά του φρονήματα και την ενεργό συμμετοχή του στο κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους. Την Δευτέρα 10 Απρίλη είχε πραγματοποιηθεί στα Προπύλαια συγκέντρωση και πορεία αλληλεγγύης με τη συμμετοχή 400 περίπου ατόμων.

2 ΑΚΟΜΗ ΚΑΜΕΡΕΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ

Την Πέμπτη 2 Μαΐου ομάδα 60 περίπου ατόμων, κρατώντας πανώ και φωνάζοντας συνθήματα κατά των μέσων ελέγχου και επιτήρησης, κατέστρεψε τα καφάο 2 καμερών στις συμβολές των οδών Κοκκινοπούλου, Πινδου με την Κατεχάκη στη Ζωγράφου, 100 μόλις μέτρα πάνω από το στρατόπεδο των ΜΑΤ. Η Κλούβα των ΜΑΤ που προσπάθησε να προσεγγίσει τους διαδηλωτές για να επιτεθεί δέχτηκε βόμβες μολότωφ και ακινητοποιήθηκε. Στη συνέχεια οι μπάσοι, κυνηγώντας τους ακτιβιστές που διαλύθηκαν στο χώρο της Πολυτεχνειούπολης, παραβίασαν το άσυλο, εισβάλλοντας κατά 100 μέτρα στο χώρο του ιδρύματος.

ΟΤΑΝ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΓΚΑΚΗ

Σε ισόβια καταδικάστηκε πρωτόδικα ο αρχιφύλακας Γ. Δημητρακάκης, επικεφαλής στο μπλόκο, στο οποίο δολοφονήθηκε τον Δεκέμβριο του 2003 στο Ηράκλειο Κρήτης ο 22χρονος Ηρακλής Μαραγκάκης. Οι άλλοι δύο κατηγορούμενοι έπεσαν στα μαλακά. Να υπενθυμίσουμε ότι μετά τη δολοφονία του Ηρακλή είχε πραγματοποιηθεί συγκέντρωση έξω από την ασφάλεια Ηρακλείου, όπου υπέστησαν φθορές στο κτίριο της Ασφάλειας και καταστροφές αστυνομικών οχημάτων. Για τα γεγονότα οργής έξω από την Ασφάλεια πραγματοποιήθηκαν 6 συλλήψεις και πογκρόμ με ξυλοδαρμούς και προσαγωγές.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΕΙ

ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΙΩΠΕΙ

ΤΟΤΕ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ 6 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ...

ΓΙΑ ΤΑ ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΕΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ Η.ΜΑΡΑΓΚΑΚΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΟΥΣ ΤΗΣ

...ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

-δίκη 28 Ιούνη Ηράκλειο-

ΡΟΛΙΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΜΗΛΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

ΚΑΜΕΝΕΣ ΚΑΜΕΡΕΣ ΣΕ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

Άλλες 3 κάμερες παρακολούθησης καταστράφηκαν στο κέντρο της Αθήνας, ύστερα από διαδήλωση και σαμποτάζ, που πραγματοποίησε ομάδα 40 περίπου αναρχικών. Οι διαδηλωτές κινήθηκαν στα κουτιά των καμερών (καφάο), που βρίσκονταν στις οδούς Πανεπιστημίου, Πανεπιστημίου & Θεμιστοκλέους και στην πλατεία Κάνιγγος, καταστρέφοντας τες ολοσχερώς. Η αντίσταση στη συνθήκη επιτήρησης και ελέγχου, που προσπαθούν οι κυρίαρχοι να επιβάλλουν στην κοινωνία, απαιτεί επαγρύπνηση και δράση.

ME
86

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΚΟΝΤΟΛΙΖΑ ΡΑΙΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Την Αθήνα επισκέφτηκε για μερικές ώρες η υπουργός εξωτερικών των Η.Π.Α. Κοντολίζα Ράις στα πλαίσια της περιοδείας της συνόδου των υπουργών εξωτερικών του ΝΑΤΟ στη Σόφια. Η επίσκεψη της Ράις έγινε με φόντο την επικείμενη στρατιωτική επέμβαση στο Ιράν, ενώ ήδη μαίνεται στο Ιράκ ο πόλεμος εδώ και 3 χρόνια. Μερικές χιλιάδες διαδήλωσαν το ίδιο πρωί στην Αθήνα, ενώ ομάδες αναρχικών συγκρούστηκαν με την αστυνομία και επιτέθηκαν σε τράπεζες, κρατικούς στόχους και πολυτελή καταστήματα.

4 ΑΚΟΜΑ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Τέσσερις ακόμα ανθρωποκτονίες έλαβαν χώρα την Παρασκευή 31 Μαρτίου, στο "κοινωνικό σωφρονιστήριο" του Κορυδαλλού, όταν τέσσερις άνθρωποι κήκαν ζωντανόι, κολλημένοι στα κάγκελα του κελιού τους προσπαθώντας να ξεφύγουν από την φωτιά, αφού ούτε οι δικές τους, αλλά ούτε και οι φωνές των υπόλοιπων κρατουμένων που τους έβλεπαν ανήμποροι να βοηθήσουν - καθώς ήταν κλεισμένοι στα κελιά τους - ίδρωσαν τα αυτιά των κρατικών υπαλλήλων, παρά την δυναμική και την διάρκειά τους. Οι φωτιά σβήστηκε τελικά, υπό αντίζοες συνθήκες από κρατουμένους με κουβάδες.

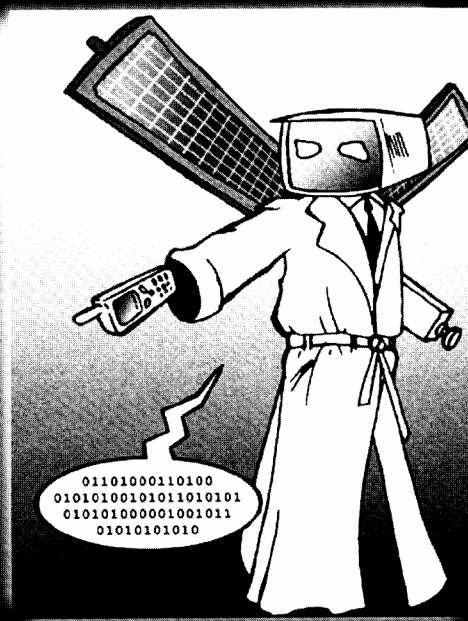
Φωνές οι οποίες, σε συνδυασμό με την αποχή συσαιτίου που ξεκίνησε την ίδια μέρα, τελικά εισακούστηκαν από τους καθημένους στους υπουργικούς θώκους, οι οποίοι και έστειλαν τα ηρωικά ΜΑΤ για το γνωστό έργο της καταστολής, την Δευτέρα 03 Απριλίου. Έτσι, τουλάχιστον εβδομήντα κρατούμενοι ζυλοκοπήθηκαν αγρίως από τα εντεταλμένα ΜΑΤ και (ζα-να)στοιβάχθηκαν, στις κλούβες των καταστολών τους αυτήν την φορά, προς άλλα σωφρονιστικά ιδρύματα, ώστε να σταματήσουν οι διαμαρτυρίες, οι ανακοινώσεις των κρατουμένων και η αποχή συσαιτίου, πράγμα το οποίο και συνέβη.

Την Τρίτη 4 Απριλίου, αναρχικοί πραγματοποιούν επίθεση αλληλεγγύης με βόμβες μολότοφ, τόσο στο Υπ. Εμπορίου όσο και στα επί της Κάνιγγος στρατοπεδευμένα ΜΑΤ. Επίσης, την ίδια μέρα, αναρχικοί σύντροφοι και συντρόφισσες πραγματοποιούν πορεία αλληλεγγύης ως τις φυλακές στον Κορυδαλλό, με επιστροφή στην πλατεία Εξαρχείων. Τέλος, η ΕΔΕ η οποία ξεκίνησε από το σχετικό υπουργείο, προς εύρεση και απόδοση ευθυνών, εξετάζει όπως είναι φυσικό προς όλες τις κατευθύνσεις το καυτό αυτό θέμα. Πιθανοί δε φταίχτες εικάζεται ότι είναι ή οι φύλακες, ή οι κρατούμενοι, ή ο φύλλος στο κρεβάτι τους ή η άσχημη ανάσα των μεταναστών κρατουμένων, η οποία είναι ασύμβατη με το DNA της ελληνικής ατμόσφαιρας.

Δυστυχώς όμως, οι τέσσερις αυτοί θάνατοι δεν είναι τίποτα άλλο τελικά από τέσσερις κρατικές δολοφονίες. Γιατί σε αυτήν την κοινωνία, η οποία φυλακίζεται στους τρομολάγνους και μπανιστηρτζήδες δημοσιοκάφρους, στις κάμερες κοινωνικής παρακολούθησης, στην ασφάλεια, στην μητροπολιτική και εθνική καθαρότητα, στην επίπλαστη ανισότητα και ανασφάλεια του εκ των άνωθεν επιβαλλόμενου συστήματος αξιών, σε αυτήν την κοινωνία, προσφέρεται το θέμα των φυλακών κατ' όνομα, με έζτρα σημειολογική κατασκευή και λειτουργία, για την ευκολότερη και υποσυνείδητη επίτευξη της συναίνεσης των υπόλοιπων υπηκόων σε τέτοιου είδους - έσχατα -κρατικά εγκλήματα τα οποία και αποτελούν καθημερινό φαινόμενο πραγματικότητας ενώ ταυτόχρονα σπάνιο φαινόμενο αυχήματος στο μηντιακό matrix. Η πολυπόθητη δηλαδή συναίνεση επιτυγχάνεται μέσω του επίσης επίπλαστου διαχωρισμού των κρατουμένων και των "ελευθέρων". Και οι ίδιες οι δολοφονικές πράξεις αυτές, όπως και αυτές του εγκλεισμού, αφορούν στην διατήρηση της εξουσίας των κρατικών δολοφόνων και των αυλικών τους, αλλά και στον παραδειγματισμό όσων "ελευθέρων" υποπτευθούν, πόσο σχετικοί είναι τελικά, παρά την "απ' έξω ελευθερία τους", με αυτούς που βρίσκονται εκεί, κάπου αλλού, κάπου εκεί, μέσα.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΜΕΣΩ INTERNET...

Ο έλεγχος και η επιτήρηση αποτελούσαν πάντα βασικό συστατικό του κυρίαρχου συστήματος, εξυπηρετώντας την ανάγκη του να επιβάλλεται, να αναπτύσσεται και να διαιωνίζεται.

Καθημερινά καλλιεργείται στην κοινωνία ένα πλέγμα φόβου και ανασφάλειας, από την απειλή ενός αόρατου εχθρού. Με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται η νομιμοποίηση νέων μεθόδων επιτήρησης και παρακολούθησης των ζωών μας.

Η επιτήρηση όμως πια δεν περιορίζεται μόνο στην χρήση απλών συστημάτων παρακολούθησης όπως κάμερες και μικρόφωνα, αλλά επεκτείνεται και σε νέες τεχνολογίες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η παρακολούθηση ανθρώπων μέσω Internet. Καθημερινά χιλιάδες χρηστές ηλεκτρονικών υπολογιστών χρησιμοποιούν το Internet για να επικοινωνήσουν και να ανταλλάξουν δεδομένα.

Αυτό που δε λείπει βέβαια από κάτι τέτοιο, είναι η συλλογή πληροφοριών σχετικά με τους πόρους που χρησιμοποιεί καθένας από αυτούς μέσα στο διαδίκτυο.

Τα στοιχεία αυτά από μόνα τους μπορεί να

αποτελέσουν μια πολύ σημαντική πληροφορία (για κάθε ενδιαφερόμενο) αφού έτσι είναι δυνατόν να σχηματιστεί το προφίλ του κάθε χρηστή.

Η καταγραφή τέτοιου είδους στοιχείων είναι συνήθης πρακτική της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών, κάτι το οποίο αναφέρεται σαν "ηλεκτρονικό" φακέλωμα. Για παράδειγμα εάν κάποιος επισκεφθεί έστω και μια φορά κάποια "παγιδευμένη" διαδικτυακή σελίδα (δηλαδή σελίδα η οποία θεωρείται ύποπτη), τίθεται υπό παρακολούθηση για μεγάλο χρονικό διάστημα χωρίς καν να το γνωρίζει. (Δε θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η ίδια η ΕΛ.ΑΣ έχει δηλώσει, ύστερα από την δημοσίευση προκηρύξεων και φωτογραφιών στο αθηναϊκό indymedia, ότι παρακολουθείται κάθε χρηστής που επισκέπτεται τη συγκεκριμένη ιστοσελίδα !!!!)

Εδώ θα πρέπει να επισημανθεί ότι παρόμοιες τακτικές χρησιμοποιούνται από μεγάλες διαδυκτιακές εταιρίες οι οποίες παγιδεύουν κάποιες ιστοσελίδες τοποθετώντας κάποιο πολύ μικρό πρόγραμμα στον υπολογιστή του επισκέπτη, το οποίο και στέλνει δεδομένα σχετικά με τις κινήσεις του μέσα στο διαδίκτυο. Με τον τρόπο αυτό δημιουργούν μια βάση δεδομένων που αντιστοιχίζει τα στοιχεία του επισκέπτη με τα ενδιαφέροντα και της προτιμήσεις του. Στη συνέχεια χρησιμοποιούν τα προσωπικά δεδομένα των χρηστών με σκοπό το κέρδος, δηλαδή είτε τα πωλούν σε άλλες ενδιαφερόμενες εταιρίες είτε τα εκμεταλλεύονται οι ίδιες, προωθώντας τους το κατάλληλο προϊόν μέσω αναδυόμενων παράθυρων στον υπολογιστή τους.

Βέβαια δε θα πρέπει να ξεχνάμε και την περίπτωση των windows (λειτουργικό σύστημα της microsoft που μονοπώλησε για χρόνια την αγορά λογισμικού υπολογιστών) τα οποία έχουν ενσωματωμένο κώδικα για την αυτόματη αποστολή μηνυμάτων προς την microsoft. Μηνύματα τα οποία ο χρηστής αγνοεί το περιεχόμενο τους καθώς επίσης και ότι αποστέλλονται από τον υπολογιστή του. Ποιος όμως πραγματικά μπορεί να γνωρίζει το περιεχόμενο αυτών των μηνυμάτων; Σημαντικό είναι να γνωρίζουμε ότι όποια επικοινωνία μπορεί να έχει κάποιος χρηστής μέσω Internet (mail, chat κ.τ.λ) μπορεί πολύ εύκολα να παρακολουθείται, αφού κάθε προσωπικός υπολογιστής όπου και αν αυτός βρίσκεται, ακόμα και σε Internet cafe, έχει αποκλειστικά στοιχεία ταυτότητας τα οποία φυσικά και δεν είναι ορατά στο χρήστη.

Μερικά από αυτά τα στοιχεία ταυτότητας του υπολογιστή είναι τα παρακάτω:

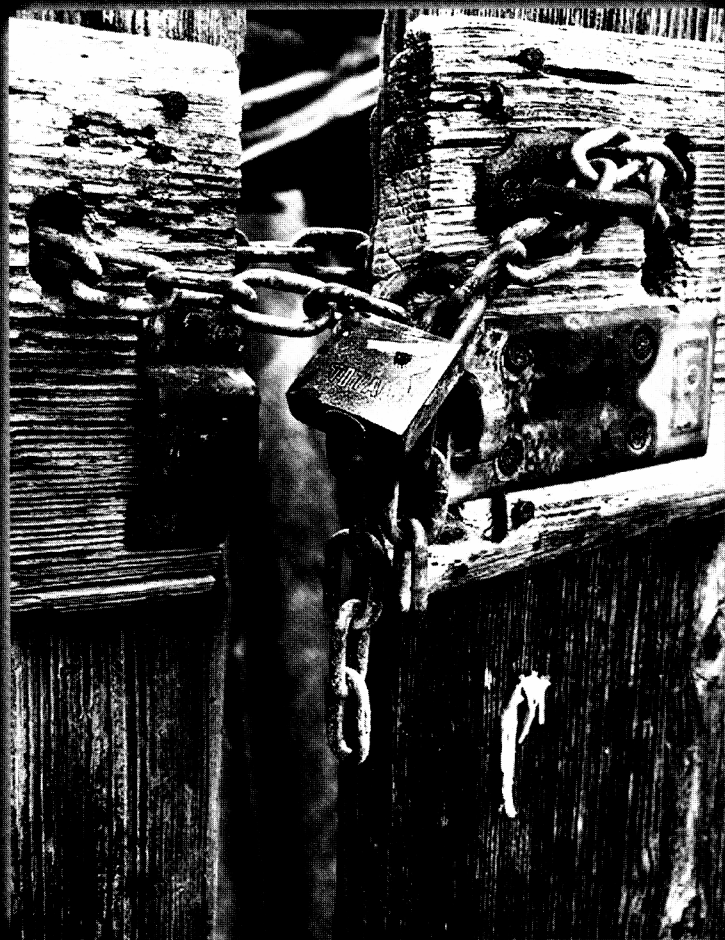
* Η IP address της σύνδεσης που μας παρέχει ο Internet Service Provider, όπως για παράδειγμα η Otenet, η Forthnet και άλλες εταιρείες (με άλλα λόγια η διεύθυνση που έχει κάποιος υπολογιστής όταν βρίσκεται στο διαδίκτυο). Στις απλές οικιακές συνδέσεις, όπως έχουμε οι περισσότεροι στα σπίτια μας, η IP address είναι "δυναμική", αλλάζει δηλαδή κάθε φορά που συνδεόμαστε. Μην παρασυρόμαστε όμως. Ο ISP ξέρει ανά πάσα στιγμή ποια IP address μάς χορηγεί και είναι υποχρεωμένος να δώσει όλα τα στοιχεία σε περίπτωση που υπάρχει εισαγγελική εντολή για διενέργεια έρευνας.

* Μοναδικά στοιχεία ακόμα θεωρούνται και αυτά που "κοινοποιεί" μόνος του ο υπολογιστής μας στο διαδίκτυο ακόμα και αν δεν σερφάρει με το παραδοσιακό μόντεμ αλλά με γραμμή ADSL (αδιάκοπης σύνδεσης) ή τοπικό δίκτυο (LAN). Τέτοια στοιχεία είναι το serial number της κάρτας δικτύου, το user name του χρήστη και άλλα. Άρα και σ' αυτή την περίπτωση είναι εύκολο να εντοπιστεί.

Ακόμα όμως και στις περιπτώσεις όχι απλών χρηστών, αλλά διαχειριστών sites που για λόγους ασφαλείας επιλέγουν να πληρώνουν για την "έξοδο" τους στο διαδίκτυο απομακρυσμένους server στο εξωτερικό, τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο φαίνονται. Οι συμβάσεις που ορίζουν την διεθνή αστυνομική παρακολούθηση είναι σαφείς. Ο κάτοχος του server που παρέχει υπηρεσίες σε κάποιο διαχειριστή site είναι υποχρεωμένος να διατηρεί τα στοιχεία του πελάτη του. Για παράδειγμα, ένας server όπου και αν αυτός βρίσκεται, είναι υποχρεωμένος, αν του ζητηθεί, να ενημερώσει τις αρχές της χώρας του για τα στοιχεία του κατόχου της πιστωτικής κάρτας, με την οποία πληρώνει ο διαχειριστής του site τη συνδρομή του.

Όμως φυσικά πάντα υπάρχουν λύσεις για να μπορέσει κάποιος να εξασφαλίσει την ανωνυμία του και να αντισταθεί στο γενικότερο κλίμα παρακολούθησης. Για παράδειγμα μπορεί να επισκεφτεί κάποιο Internet café (όχι όμως σε τακτική βάση) ή απλά να κάνει χρήση κάποιου Proxy Server ή ακόμη εάν διαθέτει πιο εξειδικευμένες γνώσεις υπολογιστών να ενεργοποιεί και να λειτουργεί προγράμματα που κατασκευάζουν πλαστά στοιχεία (IP addresses και άλλα), τότε ο BIG BROTHER θα έχει να αντιμετωπίσει πολλά και μάλλον δυσεπίλυτα προβλήματα...

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ
ΜΟΡΦΗ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ
ΠΟΥ ΦΥΛΑΚΙΖΕΙ ΤΙΣ
ΖΩΕΣ ΜΑΣ!**

ΟΠΛΟΦΟΡΟΣ ΦΑΣΙΣΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟ

Όπου δε φτάνουν τα γκίλοντ της δημοκρατίας, φτάνουν τα όπλα και τα μαχαίρια των φασιστικών συμμοριών της.

Το πρωί της Πέμπτης 13 Απρίλη εντοπίστηκε από συντράφους στο χώρο του Παντείου φασίστας (νόμιμο Γεράσιμος Παπαγιάννης), φοιτητής του πανεπιστημίου. Ακινετοποιήθηκε και ύστερα από έρευνα πάνω του βρέθηκε όπλο, το οποίο και αποσιμωρήθηκε να χρησιμοποιήσει.

Το συγκεκριμένο περιστατικό έρχεται σε συνέχεια νυχτερινής επιδρομής φασιστών, στη σχολή, με αναγραφή συνθημάτων, στις 17 Οκτωβρίου 2005 και της επίθεσης στις 4 Ιανουαρίου 2006 (και ενώ η σχολή ήταν κλειστή) στο αντιεξουσιαστικό στέκι, που προκάλεσε υλικές ζημιές.

Μετά την ακινητοποίησή του και μέσα σε ένα κλίμα έντασης, ο φασίστας μεταφέρεται στο κτίριο της πρυτανείας, όπου σε νέα έρευνα που πραγματοποιήθηκε βρέθηκε πάνω του και δεύτερο όπλο (φωτοβολίδων). Επίσης, σε τσάντα που κατείχε βρέθηκαν ναζιστικά σύμβολα, ενώ ο ίδιος παραδέχτηκε ότι είναι μέλος της «χρυσής αυγής», του «μετώπου νεολαίας» της «πατριωτικής συμμαχίας» και ότι αρθρογραφεί στις εφημερίδες «χρυσή αυγή» και στον χουντικό «ελεύθερο κόσμο» (με το ψευδώνυμο «Ιωάννης Μάνσης»).

Για τη δημοσιοποίηση του γεγονότος στήνεται μικροφωνική στον πεζόδρομο της σχολής και διαβάζονται κείμενα που ενημερώνουν για το περιστατικό.

Αρκετή ώρα αργότερα και ενώ κόσμος συγκεντρώνεται στο Πάντειο, ομάδα φασιστοειδών (με τον γενικό γραμματέα της «πατριωτικής συμμαχίας» και υποψήφιο δήμαρχο Αθήνας, Ζαφειρόπουλο, να δίνει το πρόσταγμα) επιτίθεται στο κτίριο της πρυτανείας με ξύλα και μαχαίρια, ενώ ρίχνεται και δακρυγόνο. Στη συμπληρωμή που ακολούθησε, ενώ αποκαλούνται, μαχαιρώνουν τρία άτομα. Τα φασιστοειδή έφτασαν στο χώρο του Παντείου μαζί με διμοιρία των ΜΑΤ, υπό την κάλυψη της οποίας, επίσης, αποχώρησαν.

Κατά την αποχώρησή τους επιτέθηκαν και τραυμάτισαν τρεις μετανάστες μικροπωλητές που βρίσκονταν στην υπόγεια διάβαση της Συγγρού, ενώ έσπασαν και έκλεψαν τα εμπορεύματά τους.

Μετά το περιστατικό, διμοιρίες αποκλείουν τους γύρω δρόμους και φτάνουν σε λίγα μέτρα απόσταση από τον πεζόδρομο του Παντείου, όπου σύντροφοι στήνουν αδοφράγματα για τυυχάν νέα επίθεση (φασιστών ή μπάτσων). Λίγα αργότερα γίνεται γνωστό ότι μπάτσοι επιτέθηκαν και απήγαγαν έναν από τους τραυματίες μαχαιρωμένους που πήγε στον «εωαγγελισμό» και τον οδήγησαν στη ΓΑΔΑ για κατάθεση.

Καθ' όλη τη διάρκεια των παραπάνω γεγονότων κομματικοί και πρυτανικές αρχές προσπαθούν να διαμεσολαβήσουν για να δοθεί ο φασίστας στους μπάτσους, ενώ τα μέσα ενημέρωσης ρίχνουν τη «βιάση» τους, για ακόμη μία φορά.

Το συγκεκριμένο περιστατικό εντάσσεται σε ένα δεύτερο κύκλο επιθέσεων, ο οποίος λαμβάνει χώρα μετά τη δημοκρατική διευθέτηση του αιτήματος για κλείσιμο των γραφείων της «χρυσής αυγής». Δεν χρειαζόταν ούτε η αραστή συνεργασία μπάτσων και φασιστών κατά την επίθεση στην πρυτανεία, ούτε οι δηλώσεις του γενικού αστυνομικού διευθυντή αττικής, Γκόληφ, ότι το φασιστοειδές «δεν θα κατηγορηθεί γιατί τα όπλα του τα έβαλαν» (εξάλλου, μη ξεχνάμε ότι είναι γιος υψηλόβαθμου μπάτσου), για να πούμε ότι οι φασίστες αποτελούν το μακρύ χέρι των κατασταλτικών μηχανισμών και καλούνται να κάνουν αυτό που το πρόσχημα της «δημοκρατικής νομιμότητας» δεν «επιτρέπει» στους επίσημους μηχανισμούς της.

Για εμάς δεν έχει καμία σημασία ότι το φασιστοειδές εντοπίστηκε με τα όπλα μέσα στο πανεπιστημιακό άσυλο, ούτε μας απασχολεί το εάν θα διαγραφεί από τη σχολή ή θα ασκηθούν διώξεις εναντίον του. Εξάλλου, η απόφαση να αφαιρεθεί ελεύθερος και να μη παραδοθεί στους μπάτσους ήταν μία συνειδητή επιλογή, ξεπερνώντας τις αυταπάτες περί απονομής «δικαίου» από τους κρατικούς μηχανισμούς (η προέκταση των οποίων, εξάλλου, αποτελούν οι φασιστικές συμμορίες).

Όσο για αυτούς που ακόμη μία φορά έκαναν λόγο για «συμμοριτοποίηση των άκρων» η καθημερινή μας ανατρεπτική παρουσία και δράση εντός και εκτός της σχολής, στην κατεύθυνση του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, αποτελεί τη δικιά μας απάντηση. Προτάσσουμε την αντίσταση, την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση. Τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση δεν θα τον σταματήσουν ούτε οι κρατικοί κατασταλτικοί μηχανισμοί, ούτε οι εντεταλμένες φασιστικές συμμορίες τους.

“Αντιεξουσιαστικό Στέκι Παντείου”

Την Τρίτη 2 Μαΐου πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική συγκέντρωση και πορεία ύστερα από κάλεσμα του αντιεξουσιαστικού στέκι της Παντείου. Η πορεία, με 300 συμμετέχοντες, ξεκίνησε απ' την Πάντειο, διέσχισε κεντρικούς δρόμους και γειτονιές στο Κουκάκι και κατέληξε στο σταθμό του μετρό στην Ακρόπολη. Η ανταπόκριση στις γειτονιές που πέρασε η πορεία (η οποία είχε αρκετό παλμό) ήταν αρκετά θετική. Μοιράστηκαν κείμενα, πετάχτηκαν τρικάκια και γράφτηκαν συνθήματα. Το κεντρικό πανό έγραφε “μπάτσοι-μμε-νεοναζί, όλα τα καθάρματα δουλεύουμε μαζί”, ενώ στην πορεία συμμετείχαν με μπλοκ οι antifa! και το φοιτητικό σκάκι “αντί της σιωπής” (δύο εκ των μαχαιρωμένων ήταν μέλη του).

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ
Η ΜΑΙΡΗ...

BLUE SMOKE

Η ΜΑΙΡΗ
ΓΡΑΦΕΙ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΑΝΕΚΠΑΡΕΤΟΥΣ
ΕΡΩΤΕΣ
ΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΣ

ΤΗΝ ΕΛΛΕΙΨΗ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΚΑΙ
ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑΣ

ΤΗ
ΔΥΣΚΟΛΙΑ
ΤΗΣ
ΣΥΝΤΑΡΧΗΣ

ΤΗΝ ΒΕΒΡΩΝ
ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ...

ΑΠΟ ΤΩ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ
ΝΟΣΤΑΛΟΓΟΥ
ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ
ΑΝΑΡΩΤΗΘΗΚΕ
ΠΟΤΕ...

- ΓΙΑΤΙ Η ΙΔΙΑ
ΔΕΝ ΑΝΑΖΗΤΑ
ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

- ΓΙΑΤΙ ΓΑΜΗΣΕ
ΟΝΕΣ ΤΗΣ
ΤΗΣ ΣΦΕΡΗΣ...

- ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΠΙΒΙΒΕΙ
ΟΥΔΙΑΣΤΗΝ ΕΡΩΤΗ...

- ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ
ΕΙΝΑΙ ΣΕ
ΘΕΣΗ ΝΑ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΗΣΕΙ...

- ΓΙΑΤΙ ΕΠΕΛΕΞΕ
ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ...

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ
ΦΑΝΤΑΖΕΤΑΙ
ΟΤΙ Η ΜΑΙΡΗ

TO MONO ROY
ΝΟΣΤΑΛΤΕΙ,
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΘΑ ΠΙΕ ΜΙΑ ΔΥΟ
ΠΕΝΤΕ ΔΕΚΑ
ΜΠΥΡΕΣ
ΚΙ ΑΝ ΓΙΝΕ
ΑΙΘΜΑ...

...ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ
ΝΑ ΤΗΝ ΠΙΣΩ
ΣΤΗΝ ΠΙΤΣΙΡΙΚΑ
ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ...

ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ
ΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΣ

PUNKNOT DEAD

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Η πρώτη πραγματική απεργία ,που καταγράφεται σε ιστορικά τεκμηριωμένες πηγές διαδραματίζεται στην Ρώμη το 494 π.Χ. από τους ρωμαίους πληβείους.

Η Ρώμη ήταν τότε μία ακόμα πόλη στην ιταλική χερσόνησο ,που βρισκόταν σε συνεχείς πολέμους με γειτονικές πόλεις και φυλές. Τους Σαβίνους, τους Αικούους και τους Βνίους. Τίποτε δεν προσιωνιζόταν τη μεγάλη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία η οποία στην πορεία θα κατέσφαιζε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους αποσκοπώντας στον φυσικό πλούτο των λαών που υποδούλωνε, φιλοδοξώντας την επιβολή του πολιτισμού της.

Στο εσωτερικό της πόλης η κοινωνία χωριζόταν στους ευγενείς πατρίκιους και στην υπόλοιπη μάζα, των πληβείων .Οι πατρίκιοι ήταν μια κλειστή κάστα πλουσίων που κατείχαν την πολιτική εξουσία και τα κεφάλαια, ενώ οι πληβείοι ήταν η τάξη των καταπιεζομένων, δουλοπαρόικων. Οι ταξικές εξεγέρσεις εκείνη την εποχή στις περισσότερες πόλεις-κράτη έδιναν και έπαιρναν, γι' αυτό πρώτη προτεραιότητα των αρχόντων ήταν η διαφύλαξη της ταξικής ειρήνης καθώς, οι συνέπειες μιας επανάστασης, όπως και στις μέρες μας άλλωστε, θα ήταν καταστροφικές για την άρχουσα τάξη.

Δεδομένο των τότε συνθηκών που κυριαρχούσαν, οι πληβείοι ξέροντας ότι μία εξέγερση θα μπορούσε να κατασταλεί ανά πάσα στιγμή, έκαναν απεργία .Παράτησαν τα εργαλεία και τα χωράφια των αφεντάδων και συγκεντρώθηκαν στον Ιερό Λόφο κατά ορισμένους ή στον Αβέντιο κατά άλλους απειλώντας από το ότι δεν θα ξαναεργαστούν έως και ότι θα μεταναστεύσουν, ιδρύοντας μία δική τους πόλη όπου οι ίδιοι θα ορίζουν την μοίρα τους. Ως αίτημα είχαν την εντατική μείωση των χρεών, την απόκτηση ίσων πολιτικών δικαιωμάτων για όλους τους Ρωμαίους και την απόκτηση δημόσιων γαιών προς καλλιέργεια .

Ήταν η πρώτη απεργία , παράλληλα, με την διαμεσολάβηση του Μενίμιου Αγρίππα ήταν η πρώτη απεργία που κόπηκε . Από το «πουθενά» μπροστά στα δύο εξαγριωμένα στρατόπεδα, όπου μία οπίδα αρκούσε να εκραγεί η οργή των πληβείων και να εκτροχιάστεί η καλή τους θέληση, ο Αγρίππας έβγαλε τον «περίφημο και σπουδαίο» λόγο του για την αμοιβαία σχέση των διάφορων μελών του ανθρώπινου σώματος . Τους εξήγησε ότι η κοινωνία της μοιάζει με ένα ανθρώπινο σώμα, όπου κάθε κοινωνική τάξη παίζει τον ρόλο ενός οργάνου .Οτι όλες οι τάξεις λειτουργούν συμπληρωματικά και κάθε μια χρειάζεται όλες τις υπόλοιπες για να επιβιώσει η πόλη. Με αυτή για την εποχή μας πάμφτωχη, κοινωνική θεώρηση-ανάλυση πέτυχε την ειρηνική καταστολή μιας δυναμικής απεργίας και εν δυνάμει εξέγερσης . Επιπλέον μεν και με την πάροδο του χρόνου δε, παραχωρήθηκαν κάποια πολιτικά δικαιώματα όπως το να εκλέγεται δήμαρχος πληβείος και άλλα αρκετά μεν αλλά συναφή δε δικαιώματα.

Το Ρωμαϊκό κράτος με την πάροδο των χρόνων (100 περίπου) εκδημοκρατίστηκε συντηρώντας έτσι τις ταξικές ισορροπίες. Τα αποτελέσματα ήταν η κοινωνική συνοχή που εξασφαλίστηκε με την ταξική ειρήνη, οι πληβείοι είχαν πλέον καλύτερη μεταχείριση από τους αφέντες τους, οι οποίοι αφέντες ήταν εκείνοι οι οποίοι αποφάσιζαν τι θα παραχωρήσουν, πως, πότε και πόσο. Επιπλέον η διαταξική συνοχή πέτυχε την συναίνεση των πληβείων η οποία έγινε αισθητή στην διοίκηση αλλά κυρίως και πιο σημαντικό στο στράτευμα, το οποίο έτσι έγινε πανίσχυρο. Έτσι στήθηκε η βάση ώστε μετά από δύο αιώνες η Ρώμη να καταλάβει όλο τον τότε γνωστό κόσμο.

Αν σε εκείνη την απεργία στον Ιερό Λόφο έστω και ένας πληβείος σήκωνε ένα δόρυ και το πετούσε απέναντι αντί να κάθεται με τους άλλους και να ακούει το «δάσκαλο» Μενήνιο Αγρίππα να αναπτύσσει τα παραμυθάκια του, ίσως η εξέλιξη της παγκόσμιας ιστορίας ήταν εντελώς διαφορετική.

Μη θέλοντας να εκμηδενίσω τις χρονικές αποστάσεις, απλά θέτοντας το γεγονός ως παράλληλη γραμμή ως την εποχή μας, δεν θέλω να καταλογίσω την ευθύνη για την πορεία της παγκόσμιας ιστορίας, απλά θέλω να αναδείξω τα συμφέροντα του κάθε Αγρίππα-συνδικαλιστή-διαμεσολαβητή. Δεν τόσσομαι ενάντια στις απεργίες, απλά ενάντια στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις και διαμεσολαβήσεις της εποχής μας, που έχουν ως σκοπό την διασφάλιση της ταξικής ειρήνης. Αυτές οι μεθοδεύσεις που συγκροτούνται από μεγάλους και μικρότερους συνδικαλιστές που κάθονται στο ίδιο τραπέζι με τον ΣΕΒ και κάθε τέτοιο σύλλογο ανακοινώνοντας απεργίες αντίστασης (!!!) ενώ πίσω από τις πλάτες των εργατών έχουν ήδη συμφωνήσει για τα ποσοστά των αυξήσεων. Με μεθοδεύσεις, κατασταλτικούς μηχανισμούς και οργανισμούς όπως τα ΜΜΕ, ο υπέροχος κόσμος της κατανάλωσης και του θεάματος πετυχαίνει, την επιβολή νοοτροπιών, τρόπων ζωής και κοσμοαντιλήψεων που απλά συμφέρουν στην αναπαραγωγή του κεφαλαίου των αφεντικών. Παράδειγμα στις μέρες μας είναι πόσο περίτεχνα στήνεται το δόγμα της ανάπτυξης και του ανταγωνισμού. Όπου η μόνη αξία είναι να τρέχεις για να βγάλεις χρήματα για τα αφεντικά σου και κάτι λίγα για σένα. Και με τα λίγα χρήματά σου να πάρεις ωραία πραγματάκια, να τα δείξεις στους φίλους σου και να τα πετάξεις όταν πάρουν και αυτοί τα ίδια.

Δεδομένο είναι, αλλά πρέπει να αναδεικνύετε συνεχώς, ότι η ιστορία γράφεται από τους εξεγερμένους ανά τον κόσμο, οι οποίοι τόσσουνται ενάντια στις επιβουλεύσεις των αφεντιάδων τους. Διαμαρτυρία είναι να λες ότι κάτι δεν είναι σωστό. Αντίσταση είναι να εμποδίσεις να συμβεί. Το αίμα είναι το μελάνι της ιστορίας και ο δρόμος για την ελευθερία μακρύς. Όσο όμως οι σημερινοί πληβείοι κάθονται παθητικά και κοιτάζουν τηλεόραση μετά την δουλειά και εκτονώνονται στα γήπεδα και στα κλαμπάκια, η ιστορία θα γράφεται από μειοψηφίες, θα γράφεται από μειοψηφίες και από τις δύο πλευρές.

«τρομοκράτης συνειδήσεων»

ιστορικές πηγές :

-Isaac Asimov, «Το χρονικό του κόσμου»

-Δημήτρης Κομπουράκης, «Μια σταγόνα ιστορία»

(«Γράκκοι .Οι μεγάλοι αμφισβητές»)

ΟΤΑΝ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ ΣΤΑ ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑ

ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΟΛΗ ΤΗ ΒΑΝΑΥΣΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ ΔΕΧΟΜΕΝΗ
ΑΠΑΝΩΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΟΡΜΙ ΤΗΣ

ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΔΙΑΛΛΑΞΙΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΜΕ
ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ ΤΟΥ
ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΑ ΜΕ
ΕΦΕΥΡΕΜΕΝΑ ΕΝΟΧΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΑΠΛΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΟΤΙ ΠΑΡΕΥΡΕΘΗΚΕ ΣΕ ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΑΓΡΙΟ ΠΑΡΤΥ ΣΤΟ
ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ

ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΤΟΝ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟ

ΔΕΝ ΜΑΣ ΜΕΝΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ
ΤΗΣ, ΣΥΓΚΡΟΥΟΜΕΝΟΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΑΓΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΙΘΥΡΟΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΑ ΣΤΙΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΔΑΛΛΟΥ ΓΙΑ ΤΑ
ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΟΦΕ

ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΜΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Έφτασε λοιπόν και σε μένα το χαρτί κατάταξης στον ελληνικό στρατό για τις 8/5/2006 στη Ρόδο. Ήρθε η σειρά μου δηλαδή να παραγκωνίσω όπως και τόσοι άλλοι πριν από μένα κάθε ασχολία μου για ένα χρόνο και να επανδρώσω τον πιο δολοφονικό μηχανισμό του κράτους εκπληρώνοντας τη βασική μου υποχρέωση προς την «πατρίδα».

Για μένα, πατρίδα είναι έννοια συνώνυμη με τη βία και την καταπίεση. Στο όνομά της λησθήθηκαν προς εξαφάνιση πολλοί πληθυσμοί με διαφορετικές παραδόσεις και δικαιέκτους ώστε να ομογενοποιηθεί ο ημεδαπός πληθυσμός με στόχο την ευκολότερη χειραγώγησή του απ' τον «φυσικό» του δυνάστη, το κράτος. Πατρίδα καλείται με περίσσιο κομπασμό ένα συγκεκριμένο κομμάτι γης, περιφραγμένο από σύνορα σαν κατέτσι, τα οποία στηθηκαν ως αποτέλεσμα πολυάκρονων και καθόλου «ιστορικών» πολεμικών συρράξεων. Είναι αυτή που με μαθαίνει από μικρό παιδί να υπερηφανεύομαι για τον πλούσιο πολιτισμό «μας», ειδικότερα τον αρχαίο, ίσες και «μας» ανήκει: περισσότερο από άλλους λαούς σαν αποτέλεσμα υπογραφής συμβολαίου πλήρους ανάθεσης στους «απογόνους» του.

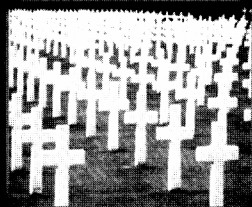
Όλα αυτά, ιδιαίτερα εμένα που μεγάλισα στην Κω και κοίταξα απέναντι στα «ξένα» δυστυχώς για το σινάφι σας δεν μ' έκαναν να νιώσω μίσος για κανέναν εχθρό-γείτονα. Πώς να μισήσω τη θάλασσα και τη γη που έχουν το ίδιο χρώμα κι εδώ κι εκεί; Πώς να κάνω εχθρό κάποιον που δε γνωρίζω κι όταν είχα την ευκαιρία να μάθω, ένωσα πως δεν είχα να χωρίσω απολύτως τίποτα μαζί του; Απ' την άλλη πλευρά πώς να δεχθώ μια επιτηδαστη ενότητα που ονομάζεται εθνική και θέλει τους εκμεταλλευόμενους να αισθάνονται ένα σώμα με τους εκμεταλλευτές τους επειδή έτυχε να γεννηθούν στην ίδια γωνιά του πλανήτη;

Όσο για την τιμή να φοράς το εθνόσημο και να βαράς προσοχή μπροστά στη γαλανόλευκη (ενfolge να παίρνεις και άδεια από αυτήν) δε χρειάζεται να αναφέρω πολλά. Οι εκτυρσοκρατήσεις όπλων στα σύνορα εναντίον μεταναστών, οι βιασμοί μεταναστών από μπάτσους και οι πρόσφατες δολοφονίες αλβανών από ελληνοαράδες σε Ρέθυμνο και Ζάκυνθο, πιστοποιούν πως κάτω απ' τη σκιά της γαλανόλευκης συγκαλύπτονται καθημερινά εγκλήματα.

Πόση περηφάνια μπορεί να μου δώσει το αματωβαμμένο σύμβολό σας; Τι άλλο εκτός από απέχθεια μπορώ να νιώσω όταν ο στρατός που με καλείτε να καταταγώ έχει χρησιμοποιηθεί αποκλειστικά απ' το κράτος για να καταστείλει εξεγέρσεις (Κιληέρ 1910, Θεσ/νίκη 1936, Πολυτεχνείο 1973), να αποτελέσει τον υπέρμαχο των γεωστρατηγικών επιδιώξεων του ελληνικού κεφαλαίου και των συμμαχικών υποχρεώσεων του (sic) (Ουκρανία 1919, Κορέα 1950-55, Περσικός 1991, Κόσσοβο 1999, Αφγανιστάν κ.α.) και τέλος να αντιμετωπίσει κάθε απεργία που διατάραξε την κοινωνική ειρήνη ως απεργοδοσιακός μηχανισμός (απεργία ΕΑΣ 1991 κ.α.);

Ναι, αλλά όλα αυτά έχουν αλλάξει. Η στρατιωτική θητεία είναι πλέον ένα ευχάριστο και ανώδυνο δικαίωμα στη ζωή μας, θα ισχυριστούν κάποιοι, ίσως οι περισσότεροι. Είναι οι ίδιοι που ξαχνούν πως όποιος ετοιμάζεται για πόλεμο κάποια μέρα θα τον αντιμετωπίσει. Γι' αυτό το σκοπό έχει ανάγκη η κυριαρχία την εδραίωση του μιλιταρισμού στην κοινωνία όχι με τα αντιτακτικά tanks ή στρατόπεδα συγκέντρωσης του παρελθόντος αλλά με την εμπέδωση εννοιών όπως «παθολογική άμυνα», χάρη στην επιθετική πολιτική στα Βαλκάνια, συμπίεση με όλες τις πολεμικές πρακτικές του NATO, των ΗΠΑ και της ΕΕ, κοινωνική αποδοχή του εθελοντή- μόνιμου φαντάρου όπως κάθε άλλου ένστολου τσούγκανου κτλ. Όχι μόνο για μια κοινωνία πρόθυμη να πανηγυρίζει σύσσωμη μια «εθνική» επιτυχία αλλά επίσης πετρωχημένη μπροστά στις ορέξεις των αφεντικών είτε σε καιρούς «ειρήνης» είτε σε καιρούς πολέμου.

Ειδικά αυτές τις μέρες που τα γεγονότα του πολέμου ακονίζουν για άλλη μια φορά τα νύχια τους, κανείς δε μπορεί να αποκρύψει το αυτονόητο: ότι τον πόλεμο τον πραγματώνουν οι στρατοί. Με τις εκάστοτε πολιτικές στοχεύσεις και ιδεολογικές κατευθύνσεις αλλά πάντα πιστοί στα ιδεώδη της ιεραρχίας, της ομοιομορφίας, του σεξισμού, της τυφλής υποταγής, του θανάτου.

Ως αναρχικός, δε δέχομαι να πάρω μέρος σε κανένα πόλεμό σας, ούτε στην προετοιμασία του. Αντιστέκομαι στη μοίρα του καθενός και καθείς να αποτελεί κρέας για τις βόμβες σας. Ενώνω τη φωνή μου με τον αντίπαλο κάθε κραυγής που ορθώθηκε στην ιστορία του ανθρώπινου γένους ενάντια στο μιλιταρισμό και στον πόλεμο για μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας κι αλληλεγγύης χωρίς την ύπαρξη εθνικών αυταπατών. Ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση ενάντια στους αληθινούς ταξικούς και κοινωνικούς εχθρούς μου, αποτελεί το μοναδικό πόλεμο στον οποίο θα συμμετέχω, αποφεύγοντας μετά βδελυγμής κάθε στιγμή να με διατάζουν ή να διατάζω, να μ' εξουσιάζουν ή να εξουσιάζω.

ΟΥΤΕ ΔΗΜΙΟΙ ΟΥΤΕ ΘΥΜΑΤΑ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

Αλληλεγγύη στον Τούρκο οπικό αρνητή στρατεύσης, αναρχικό, ομοφυλόφιλο Μεχμέτ Αλί Ταρχάν και τους ανά τη γη αρνητές στρατεύσης.

Υ.γ. όσον αφορά το στρατιωτικό σώμα, πρέπει να γίνεται ένας διαχωρισμός σε σχέση μ' αυτούς που υπέκυψαν στο κακό εκβιασμό και μ' αυτούς που είχαν σαν επιλογή (όσο συνειδητή μπορεί να είναι από στρατόκαυλους) να υπηρετούν την πατρίδα από οποιοδήποτε επί πληρωμή πόστο. Για την πρώτη κατηγορία, κάθε περίπτωση έχει το δικό της χαρακτήρα, άρα και τα δικά της όρια συνδιαλλαγής με τις καθημερινές προταγές. Για τη δεύτερη όμως δε γίνεται να μην τονιστεί ο παρاسτατικός τους ρόλος μέσα στην κοινωνία, καθώς επίσης και το γεγονός πως μόνο η αποποίηση του ρόλου τους θα μου επιτρέψει να σταθώ απέναντί τους με διαφορετικές από τις άκρας εθνικές διαθέσεις του παρόντος.

Μπάμπης Αρμυρίδης

ΤΕΣΤ "ΠΟΛΛΑΠΛΗΡΩΝ" ΕΠΙΛΟΓΩΝ

«ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΔΩ...

ΓΙΑΤΙ ΔΙΝΟΝΤΑΙ ΑΛΛΑ ΝΟΗΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ;...»

Επιλογή: εκλογή, διάλεγμα, κάθετί το επιλεγόμενο ως περισσότερο ενδεδειγμένο για ορισμένη περίσταση, διάκριση από ένα σύνολο με βάση συγκεκριμένα κριτήρια, οτιδήποτε έχει (ι) επιλέξει κάποιος... οτιδήποτε μπορεί (ι) να επιλέξει...

ΕΠΙΛΟΓΗ	ΝΑΙ	ΟΧΙ	ΣΧΟΛΙΑ
γέννηση		✓	κάτι τυχαίο!
οικογένεια		✓	επίσης τυχαίο
σχαίριο		✓	υποχρεωτικό
κοινωνία		✓	όταν ήρθα εδώ ήταν ήδη χάλια
φίλοι	✓	✓	όταν φοβάσαι τη μοναξιά δεν επιλέγεις
σπουδές		✓	ήθελαν οι γονείς μου τουλάχιστον
δουλειά		✓	θέλω να ζήσω όχι να δουλεύω όλη μέρα
οικογένεια πατρίδας		✓	κάποια στιγμή...
σπίτι		✓	καλή φάση αλλά όχι και να το ξεχρεώνω με ζωή!
δάνειο		✓	πώς θα πάρω αμάξι;
αμάξι		✓	θέλω να κινούμαι αλλά δεν θέλω να μολύνω το περιβάλλον
τηλεόραση		✓	θέλω να ενημερώνομαι αλλά δεν θέλω να με γεμίζουν ψέμματα
σούπερμάρκετ		✓	θέλω να τρέφομαι αλλά όχι με μεταλλαγμένα
ψώνια		✓	θέλω να φοράω ωραία ρούχα αλλά δεν θέλω να τα φτιάχνουν παιδί μου
λεφτά		✓	θέλω λεφτά γιατί δεν γίνεται αλλιώς
λεφτά		✓	δεν θέλω λεφτά γιατί με αλλοτριώνουν
κι όλητα λεφτά		✓	δεν θέλω άλλα λεφτά γιατί σε κάνουν άπιστο
δουλειά δουλειά δουλειά		✓	δεν θέλω να περάσω τη ζωή μου μπροστά από τα μάτια μου και εγώ να τρώς χαμογελάω δουλεύοντας
θάνατος		✓	-

Αν θές κάνε το ΤΕΣΤ ως εξής:

* Πρώτα διάβασε καλά τους ορισμούς (είναι από λεξικό!)

* Έπειτα επέλεξε με τι (ι) «ναι» ή «όχι» αν πιστεύεις ότι είναι επιλογή σου ή όχι αντίστοιχα.

* Τέλος βρες το ποσοστό των «όχι». (Εκτιμώ ότι θα προσεγγίσεις 100% ποσοστό επιτυχίας στο ΤΕΣΤ!)

Αυτά που βλέπεις είναι τα δικά μου αποτελέσματα και κάποιες σκέψεις. Μη κρίνεις σημασία είναι απλά μια γνώμη...

Συμβαίνουν πολύ χειρότερα πράγματα σε κάποιους ανθρώπους (κετανάστευση, κατευναστική παρέλα, φυλακές, βασανισμοί, δολοφονίες, κλπ.) και σε αυτά σίγουρα δεν χωράει η λέξη επιλογή.

Υπάρχει και εκτιμώσκει τι είναι το καλύτερο, απογοητεύσεις έστω και λίγο τότε κάτι για ότι μπορείς να αλλάξεις... για ότι μπορείς να επιλέξεις... ελπίζω θα βρεις τον τρόπο να δώσεις πραγματικό νόημα στη λέξη επιλογή.

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΤΗ ΜΟΝΟΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΜΟΡΦΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΕΤΙΜΗΣ

Οι βεδούναι της ερήμου λένε συχνά "οι οάσεις είναι για να ξεκουραζόμαστε και να παίρνουμε δυνάμεις αλλά το μυαλό μας είναι πάντα στην έρημο και στο ταξίδι..."

Εδώ και λίγους μήνες έχει ξεκινήσει μια συλλογική προσπάθεια για την δημιουργία, στον χώρο της 'Ενέδρας' στο υπόγειο, μιας αυτοδιαχειριζόμενης δανειστικής βιβλιοθήκης. Μιας βιβλιοθήκης που καταλαμβάνει χώρο μέσα σε ένα περιβάλλον που καθημερινά διαμορφώνεται να είναι εχθρικό προς κάθε προσπάθεια αμφισβήτησης αυτού που παρουσιάζεται σαν αυταποδεδεικτα αληθινό και επιστημονικά μοναδικό. Μιας βιβλιοθήκης που αναπαράγεται και υπάρχει μέσα στον ιδιόρρυθμο χρόνο μιας σχολής όπου κυκλοφορούν άνθρωποι, σαν τα εμπόρευμα, που αντιλαμβάνονται τον χρόνο μόνο ως απειλή που τους κυνηγά μέσω της αυξανόμενης εντατικοποίησης. Και δεν μπορούν να κλέψουν ούτε να κερδέψουν γιατί πολύ απλά δεν τους ανήκει αλλά αυτοί ανήκουν σε αυτόν. Μιας βιβλιοθήκης που μέσα στην προσπάθειά της επαναστατικής επανόρθωσης του χώρου και του χρόνου μας, προβάλλει την αυτομόρφωση ως οπλισμό για την αντιμετώπιση των κινδύνων που νεκρώνει συνειδήσεις και επιβάλλει την παθητικότητα ως απαραίτητο εργαλείο για την επιτυχημένη καριέρα σε μια πλαστή ζωή.

Από την παθητική στάση, εντατικοποιημένη στον χώρο του εκπαιδευτικού φοιτητή, μέσα σε κάθε τύπου εκπαιδευτικές αίθουσες από την οποία στερείται κριτική, συλλογική συμμετοχή και αλληλεγγύη, συνίσταται η αλλοτρίωση του από τον χώρο και τον χρόνο του. Η εκπαίδευση τους δεν είναι τίποτε άλλο από έναν εξουσιαστικό μηχανισμό, που παράγει την δική του εικόνα αυθεντίας, άρρηκτα συνδεδεμένο με το σύστημα των άλλων εξουσιαστικών δομών, στην ανάγκη αναπαραγωγής του κυρίαρχου τρόπου σκέψης και δομής της κοινωνίας.

Η συλλογική Αυτομόρφωση είναι όπλο ενάντια σε αυτόν τον σύγχρονα ολοκληρωτισμό. Τελνιέται από την ανάγκη υπέρβασης του, από καθημερινούς ανθρώπους που έχουν επιλέξει τον χρόνο της αντίστασης. Η ύπαρξη και λειτουργία μιας βιβλιοθήκης που έχει αυτό ακριβώς ως στόχο, αντιβαίνει την "ορθολογικά" επιχειρηματική λογική τους που μπορεί να εκλάβει την γνώση μόνο ως μέσο για την αναπαραγωγή του κέρδους και της ιδεολογίας, και κάθε άλλο παρά προάγει την παιδεία και την καλλιέργεια προσωπικοτήτων. Η γνώση, που είναι πραγματικό εφόδιο για μια δημιουργική και ελεύθερη ζωή, μεταδίδεται χωρίς ανταρχισμό, ιεραρχία και καθοδήγηση, χωρίς εξαναγκασμούς, βασισμένη στην ελευθερία και όχι στον εκβιασμό της σημερινής μορφής εργασίας.

Δεν ξεχνάμε πως η οάση είναι για να παίρνουμε δυνάμεις και για να ανατροφοδοτούμε τις σκέψεις μας μέσω της αυτομόρφωσης, αλλά το μυαλό μας είναι πάντα στον καθημερινό αγώνα για να αλλάξει οριστικά και η μορφή αυτής της εκπαίδευσης που έχει εφημέρισε τις ζωές μας.

"ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ..."

Άκουσα πως :

- κάθε βιβλίο το πληρώνεις ποτέ με χιλιάδες ευρώ...

Το κάθε βιβλίο έχει μια δική του διαδρομή, από την δημιουργία του και τον κάθε αναγνώστη του μέχρι τον επόμενο. Και αυτό είναι χωρίς αντίτιμο γιατί απλά δεν έχει αξία ανταλλακτική.

- χωρίς κάρτα μέλους τρεις πόρτες...

Τις διαπροσωπικές σχέσεις δεν μπορεί να τις αντικαταστήσει κανενός είδους γραφειοκρατικός μηχανισμός με αντιπροσωπευτικά χαρτιά.

- έχει όλα τα βιβλία του κόσμου και είναι δωρεάν...

Το ύψος των βιβλίων και της βιβλιοθήκης γενικότερα προσδιορίζεται από τον χώρο που λειτουργεί και από τα άτομα που έχουν αποφασίσει να αφιερώσουν χρόνο και να συμβάλουν στην αυτοδιαχείριση της και στον εμπλουτισμό της αλλά και κάνουν συχνή χρήση των βιβλίων της.

- είναι 24ώρες το 24ώρο ανοιχτή (από 'απελευθερώθηκε' και το ωράριο τώρα για)...

Η βιβλιοθήκη λειτουργεί στον χώρο της ενέδρας στο υπόγειο. Όταν είναι ανοιχτός ο χώρος οποιασδήποτε θέλει μπορεί να δανειστεί κάποιο βιβλίο.

"...ΚΑΙ ΞΕΧΑΣΤΗΚΑΝ ΟΤΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΝ ΝΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ."

"ΕΝΕΔΡΑ" ΑΣΟΕΕ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

...Ο τύραννος των Συρακουσών Διονύσιος ρώτησε τον Αρίστιππο: «Γιατί οι φιλόσοφοι επισκέπτονται τα σπίτια των πλουσίων, ενώ οι πλούσιοι δεν πηγαίνουν στα σπίτια των φιλοσόφων;». Ο Αρίστιππος αποκρίθηκε: «Γιατί οι φιλόσοφοι ξέρουν τι τους λείπει, ενώ οι πλούσιοι δεν ξέρουν»...

Η επανάσταση της Πολιτείας του Ήλιου πήρε το όνομα της και εμπνεύστηκε από ένα ουτοπικό μύθο ο οποίος ήταν πολύ διαδεδομένος στην Ανατολή. Σύμφωνα με αυτήν την ουτοπία υπήρχε μια πολιτεία σε κάποια νησιά στα βάθη της Ανατολής μια ιδανική πολιτεία, όπου όλα τα μέλη της ήταν ίσα και ζούσαν σε ένα καθεστώς αρμονίας και ελευθερίας. Χρήματα δεν υπήρχαν, ούτε προνόμια, ενώ τα πάντα ήταν κοινά. Αυτή η ιδανική κατάσταση είχε ανάλογη επίδραση και στους ανθρώπους: ήταν όλοι υγιείς, ψηλοί, ωραίοι και ζούσαν πάνω από εκατό χρόνια ο καθένας. Οι άνθρωποι ήταν αφοσιωμένοι σε μια λιτή ζωή, μέσα στη φύση την οποία αποθέωναν, ενώ απαξίωναν την πόλη, το αστικό περιβάλλον και τρόπο ζωής. Ο μύθος αυτός ήταν πολύ αγαπητός στις φτωχές μάζες και στους δούλους, ενώ σε κάποια χρονική στιγμή πρέπει να πέρασε στη σφαίρα του πραγματικού: στη συνείδησή τους ήταν μια υπαρκτή πολιτεία. Έχοντας μάλιστα τον ήλιο ως σύμβολο, ήταν εύκολο να ενσωματωθεί στην κουλτούρα και τις νοοτροπίες της Ανατολής...

Το καθεστώς της δουλείας στην αρχαιότητα σήμαινε τη ύπαρξη δύο βασικών παραγόντων: κυριότητα μέσων παραγωγής και μέσων εξωοικονομικού καταναγκασμού από το ένα μέρος, και εκμετάλλευση του δούλου από το άλλο. Η αδράνεια που διαπερνούσε τους αιώνες, από την εποχή των ελληνικών πόλεων έως και τη πτώση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, διακόπηκε με ένα εκκωφαντικό τρόπο, την επανάσταση της Πολιτείας του Ήλιου, στη Μ. Ασία, στις κτήσεις του Βασιλείου της Περγάμου το 133 π.χ. Η επανάσταση από κοινού των δούλων, των ακτημόνων και γενικότερα των προλετάριων της Μ. Ασίας, ταρακούνησε σε βάθος τα λιμνάζοντα νερά της ιστορίας. Για πρώτη και τελευταία φορά στην ιστορία της δουλείας, οι εξεγερμένοι θέτουν ως άμεσο στόχο τους την κατάργηση της δουλείας και της ιδιοκτησίας και την εγκαθίδρυση ενός κοινοκτημονικού εξισωτικού καθεστώτος.

Η Ρώμη περνούσε μια βαθιά κρίση από το δεύτερο μισό του 2ου προ χριστιανικού αιώνα, την περίοδο που προωθούσε την κατάκτηση της Ασίας και αφού προηγουμένως είχε υποδουλώσει τα ελληνικά εδάφη. Οι γαιοκτήμονες έπαιρναν στα χέρια τους το κάθε κομμάτι γης και ο αριθμός άνεργων και εξαθλιωμένων μεγάλωνε συνεχώς. Από την άλλη ο όχλος πουλούσε την ψήφο του στους πολιτικούς ηγέτες που του υπόσχονταν περισσότερα, και φυτοζωούσε στις τελετές άρτου και θεάματος που έσθηνε η εξουσία. Όλοι οι παραπάνω παράγοντες δημιουργούσαν ένα κλίμα δυσαρέσκειας, απογοήτευσης και αγανάκτησης. Ήταν ευνοϊκό έδαφος για κοινωνικές εκρήξεις. Η εξεγερτική διάθεση από τη μεριά των δούλων έγινε πράξη το 136 στη Σικελία, όπου μια μεγάλη επανάσταση ξεσπά και εδραιώνει τη δουλική κυριαρχία, ενώ επιβιώνει για αρκετά χρόνια, αντιμετωπίζοντας επιτυχώς τις επιθέσεις του Ρωμαϊκού στρατού.

«Ολάκερο πραγματικά το δουλικό πλήθος της Μεσόγειος ήταν επί αποστάσει μετέωρον, όταν πάνω στον τρίτο χρόνο της οικεικής επανάστασης ξεσπά μέσα στη Ρώμη και το κίνημα των ακτημόνων προλετάριων με τον Τιβέριο Γράκκο επικεφαλής και με συγκεκριμένο αίτημα το ξαναμοίρασμα όλης της δημόσιας χώρας» (Λεκατσάς Π., 1977.: 231. Την ίδια περίπου περίοδο ο Αθήναιος κάνει λόγο για ένα κίνημα πολυάριθμων δούλων που εργάζονταν στα μεταλλεία της Αττικής (Τσιμπουκίδης Δ., 1999: 166).

Πολύ σπουδαία πηγή για την εξέγερση είναι το ψήφισμα της Περγάμου για τον Άπταλο Γ', με βάση το οποίο δόθηκαν δικαιώματα και προνόμια πάροικων σε δούλους και απελεύθερους. Έτσι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι αυτά ήταν μέτρα που αποσκοπούσαν στο να δαλεάσουν τους δούλους και τους περιθωριοποιημένους για να μην προσχωρήσουν στο κίνημα του Αριστόνικου, ηγετικής φυσιογνωμίας της εξέγερσης. Η εξέγερση έτεινε στο να πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις καθώς και άλλα κοινωνικά κομμάτια πέραν των δούλων συμμετείχαν σε αυτή. Όμως οι υποτελείς τάξεις, οι φτωχοί αγρότες και οι ακτήμονες, ζούσαν κρατικοδίαιτα, πετυχαίνοντας κατά περιόδους ανακατανομή του πλούτου ή, στα τελευταία στάδια κατάπτωσης της δημοκρατίας, γίνονται όχλος, εξαθλιωμένος και εξαρτημένος που πουλά τη ψήφο του στους αφέντες του. Συνακόλουθα δεν μπορούν να ανοίξουν το δρόμο για την επίλυση του κοινωνικού πρήγματος. Άρα η Πολιτεία του Ήλιου παρέμεινε μια ουτοπία, της οποίας το άδοξο τέλος λαμβάνει χώρα το 128 π.χ. όταν ο στρατός του Αριστόνικου ηττήθηκε από τις δυνάμεις του Ρωμαίου ύπατου Μάρκου Περπέννα. Ο ίδιος αιχμαλωτίστηκε και στάλθηκε στη Ρώμη όπου πέθανε στη φυλακή.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

• Το κείμενο περιέχει αντιγράφα αποσπάσματα από την ιστοσελίδα:
www.vrtaoklitos.net

- Παναγής Λεκατσάς (1977): Η Πολιτεία του Ήλιου. Η κοινοκτημονική επανάσταση των δούλων και προλετάρτων της Μικράς Ασίας, 133-128 π.χ. Εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα.
- Δημήτριος Ί. Τσιμπουκίδης (1999): Ανατομία της δουλοκτητικής κοινωνικής εκέφσης. Εξέγερση και δούλοι. Εκδ. Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα.
- Sandra R. Joshel (1992): Work, Identity and Legal Status at Rome. A study of the occupational inscriptions. Norman and London, University of Oklahoma Press.
- Max Nettlau: Η ΊΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΑΡΧΗΣ
εκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη

Όμορφο είναι οτιδήποτε είναι αληθινό.

Αληθινό είναι οτιδήποτε μένει ξεγυμνωμένο από μύθους ή μυθεύματα μετά το βιωματικό διαχωρισμό της ζωής από τον θάνατο. Ζωή είναι οι στιγμές επαφής, αισθητηριακά ή νοητικά που κραυγάζουν για επικοινωνία, αδιαμεσοδιάβητη από εικόνες προσχεδιασμένες σε δομημένες ιεραρχίες, πλάθοντας χρόνο ασχέτως σπειρειδής πάνω στον φυσικό χρόνο. Θάνατος είναι η βίαιη στέρξη τους. Οι μύθοι δημιουργούνται νοητικά από αυτή την βίαιη προσπάθεια επιβολής της γενικευμένης σύγχυσης. Η γενικευμένη σύγχυση καλλοιώνει την αισθητηριακή ύπαρξη σε ρόλους, άψυχους και νοητικά χαρτογραφημένους, που πλανιούνται σε χώρους κοινωνικούς με φυσική διάσταση. Η πολυμελής διάσπαση της αισθητηριακής υπόστασης του ατόμου, σε αυτούς τους ρόλους οδηγεί στο βίαιο νοητικό διαχωρισμό. Κάθε φορά παλεύουμε να ζήσουμε σε αυτούς τους ρόλους και να οικειοποιηθούμε τον χώρο αλλά αλλοτριωνόμαστε στον κυκλικό χρόνο αργοπεθαίνοντας... Σαν νοήμονες υπάρξεις δηλώνεται η ενστικτώδης επιθυμία για αποφυγή του θανάτου. Τότε, ηλαιοισωμένοι από μηχανισμούς συνεχούς ανατροφοδότησης εικόνων που πηγάζουν από παλιωμένες συνταγές ηλαστής ζωής, πλάθουμε αγεγνωσμένα μύθους. Τότε η ηλαστή ζωή υποκαθιστά την νοηματική και αισθητηριακή ύπαρξη. Αρκοούμενοι σε τυφλά σκιρτήματα αληθινής ζωής χανόμαστε σε δάσος μυθευμάτων. Και παλεύουμε να κρατηθούμε από τους χώρους όπου βιώνουμε την ζωή μας, αλλά το μόνο που επιβεβαιώνεται είναι η θέληση μας για φυγή και απομάκρυνση από έναν χώρο ξένο και κενό. Η επαναλαμβανόμενη φυγή και η κραυγή για αληθινή επαφή, που σιωπηλά ενυπάρχει μέσα μας, κυοφορεί την αυτόνομη δυναμική της απομυθοποίησης. Η απομυθοποίηση είναι η μανιώδης ερωτική έκφραση της καταστροφής κάθε τι ηλαστού...